

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 597/2009**z dnia 11 czerwca 2009 r.****w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej****(wersja ujednolicona)**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 133,

uwzględniając rozporządzenia ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz rozporządzenia przyjęte na podstawie art. 308 Traktatu stosowane w przypadku towarów wyprodukowanych z produktów rolnych, w szczególności przepisy tych rozporządzeń pozwalających na odstępstwo od ogólnej zasady, zgodnie z którą środki ochronne na granicach mają być zastąpione wyłącznie środkami przewidzianymi w tych rozporządzeniach,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ zostało kilkakrotnie znacząco zmienione⁽²⁾. W celu zapewnienia jasności i zrozumiałości należy je zatem ujednoczyć.
- (2) Wnioski Rundy Urugwajskiej w sprawie wielostronnych negocjacji handlowych doprowadziły do ustanowienia Światowej Organizacji Handlu („WTO”).
- (3) Załącznik 1 A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu („Porozumienie WTO”), zatwierdzonego decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień, będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994)⁽³⁾, zawiera między innymi Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. („GATT 1994”), Porozumienie w sprawie rolnictwa („Porozumienie w sprawie rolnictwa”), Porozumienie o stosowaniu art. VI GATT 1994 (zwanego dalej „Porozumieniem antydumpingowym z 1994 r.”) oraz Porozumienie w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych („Porozumienie w sprawie subsydiów”).

- (4) Aby osiągnąć większą przejrzystość i skuteczność stosowania przez Wspólnotę zasad określonych w Porozumieniu antydumpingowym z 1994 r. oraz Porozumieniu w sprawie subsydiów, uznano za konieczne przyjęcie dwóch oddzielnych rozporządzeń, które szczegółowo określiłyby wymogi zastosowania każdego z tych instrumentów obrony handlu.
- (5) W celu zapewnienia odpowiedniego i przejrzystego wdrożenia zasad, o których mowa w tych dwóch porozumieniach, należy, w miarę możliwości, przenieść ich język do prawodawstwa Wspólnoty.
- (6) Ponadto słuszne wydaje się szczegółowe wyjaśnienie, kiedy subsydiom może być uznane za istniejące, zgodnie z jakimi przepisami będzie stanowić podstawę środków wyrównawczych (w szczególności, czy subsydiom zostało udzielone na szczególnych zasadach) oraz jakie kryteria należy stosować do wyliczenia kwoty subsydiom stanowiącego podstawę środków wyrównawczych.
- (7) Określając istnienie subsydiom, należy wykazać wkład finansowy rządu bądź innego organu publicznego na terytorium kraju bądź też wsparcie w jakiejś formie dochodu bądź ceny w rozumieniu art. XVI GATT z 1994 r. oraz że korzyść z tego wynikająca została przyznana przedsiębiorstwu przyjmującemu.
- (8) W zakresie kalkulacji świadczenia na rzecz odbiorcy, w przypadku gdy wskaźnik rynkowy nie istnieje w danym kraju, wskaźnik powinien być ustalony poprzez dostosowanie warunków istniejących w danym kraju na podstawie istniejących czynników dostępnych w tym kraju. Gdy to nie ma zastosowania, ponieważ, między innymi, takie ceny lub koszty nie istnieją lub są nierealne, wówczas właściwy wskaźnik powinien zostać ustalony poprzez zastosowanie warunków istniejących na innych rynkach.
- (9) Pożądane jest sformułowanie jasnej i szczegółowej informacji dotyczącej czynników, które mogą być istotne dla stwierdzenia, czy subsydiowanie przywozu spowodowało istotne szkody lub może spowodować szkody. Wykazując, że ilość i poziom cen przywożonych towarów są źródłem szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy, należy zwrócić uwagę na wpływ innych czynników, w szczególności warunków rynkowych występujących we Wspólnocie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 288 z 21.10.1997, s. 1.⁽²⁾ Zob. załącznik V.⁽³⁾ Dz.U. L 336 z 23.12.1994, s. 1.

- (10) Zalecane jest zdefiniowanie terminu „przemysł wspólnotowy” oraz ewentualne wykluczenie stron związanych z wywozem z takiego przemysłu oraz zdefiniowanie terminu „związany”. Konieczne jest również wprowadzenie przepisu o nałożeniu cła wyrównawczego na rzecz producentów w regionie Wspólnoty oraz ustanowienie wytycznych w zakresie definicji takiego regionu.
- (11) Konieczne jest określenie strony, która może wnieść skargę dotyczącą ceł wyrównawczych, oraz zakresu, w jakim powinna być ona poparta przez przemysł wspólnotowy, oraz informacji na temat subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, szkody oraz związku przyczynowego, jaki taka skarga powinna zawierać. Jest również celowe określenie procedur odrzucenia skarg lub wszczęcia postępowania.
- (12) Konieczne jest określenie sposobu powiadamiania zainteresowanych stron o kwestiach wymaganych przez organy władzy oraz możliwości przedstawiania przez nich odpowiednich dowodów oraz obrony własnych interesów. Pożądane jest również jasne określenie zasad i procedur, jakie należy stosować w trakcie dochodzenia, w szczególności zasad, dzięki którym zainteresowane strony przedstawiają się, mogą zaprezentować swoje opinie i przedstawić informacje w określonym terminie, jeżeli takie opinie i informacje mają zostać uwzględnione. Słuszne jest również określenie warunków dostępu do informacji oraz komentowania przez zainteresowane strony informacji przedstawionych przez inne zainteresowane strony. Ponadto państwa członkowskie oraz Komisja powinny współpracować w gromadzeniu informacji.
- (13) Konieczne jest określenie warunków nakładania tymczasowych opłat celnych, w tym warunków, w których mogą być one nałożone nie wcześniej niż 60 dni przed wszczęciem postępowania i nie później niż dziewięć miesięcy po tym terminie. Komisja może nałożyć takie cła tylko na okres czterech miesięcy.
- (14) Konieczne jest określenie procedur akceptacji zobowiązań eliminujących lub kompensujących subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych oraz szkody zamiast nakładania tymczasowych lub ostatecznych opłat celnych. Słuszne jest również określenie konsekwencji naruszenia lub wycofania się ze zobowiązań oraz nałożenie tymczasowych opłat celnych w sytuacji podejrzenia naruszenia lub w razie konieczności przeprowadzenia dochodzenia w celu uzupełnienia wyników badań. Akceptując zobowiązania, należy zwracać uwagę, aby proponowane zobowiązania oraz ich egzekwowanie nie prowadziły do zachowań antykonkurencyjnych.
- (15) Uważa się za stosowne umożliwienie dokonywania wycofania zobowiązania i nakładanie cła w jednym akcie prawnym. Konieczne jest także zapewnienie, aby procedura wycofania kończyła się zazwyczaj w terminie sześciu miesięcy, jednak w żadnym przypadku w terminie dłuższym niż dziewięć miesięcy, aby zapewnić prawidłową egzekucję obowiązujących środków.
- (16) Konieczne jest wprowadzenie przepisu stanowiącego, że zakończenie spraw, bez względu na przyjęcie bądź nie środków ostatecznych, nastąpi zazwyczaj w ciągu 12 miesięcy, a w żadnym wypadku nie później niż 13 miesięcy od wszczęcia dochodzenia.
- (17) Dochodzenie bądź postępowanie powinno zostać zakończone, w przypadku gdy kwota subsydiów jest minimalna lub jeżeli, szczególnie w przypadku towarów przywożonych z krajów rozwijających się, ilość subsydiowanych towarów lub szkoda jest nieistotna i właściwe jest określenie tych kryteriów. W przypadku zastosowania środków trzeba zapewnić zakończenie postępowania oraz ustalić, że środki będą mniejsze niż kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, jeżeli ta mniejsza kwota usunie szkodę. Należy określić metodę wyliczenia poziomu środków w przypadkach pobierania próbek.
- (18) Konieczne jest zapewnienie działającego z mocą wsteczną poboru tymczasowych opłat celnych, jeżeli uznane zostanie to za właściwe, oraz określenie okoliczności, które mogą uruchomić z mocą wsteczną stosowanie opłat celnych w celu uniknięcia podważenia środków ostatecznych, które mają być zastosowane. Należy ponadto zapewnić, by opłaty celne mogły być stosowane z mocą wsteczną w przypadku naruszenia bądź wycofania się ze zobowiązań.
- (19) Konieczne jest zapewnienie, by środki uległy przedawnieniu po okresie pięciu lat, o ile przegląd nie wykáže, że należy je utrzymać; konieczne jest również zapewnienie, w przypadkach dostarczenia wystarczających dowodów o zmienionych okolicznościach, przeglądów tymczasowych lub dochodzenia mających na celu określenie, czy zagwarantowano zwrot ceł wyrównawczych.
- (20) Nawet jeżeli Porozumienie w sprawie subsydiów nie zawiera przepisów dotyczących obejścia środków wyrównawczych, istnieje możliwość takiego obejścia, podobnego, lecz nie identycznego z obejściem środków antidumpingowych. Wydaje się więc słuszne wprowadzenie w życie w niniejszym rozporządzeniu przepisu zakazującego obchodzenie.
- (21) Pożądane jest wyjaśnienie, jakie strony mają prawo wnioskowania o wszczęcie dochodzeń przeciwko omijaniu środków.
- (22) Pożądane jest także wyjaśnienie, jakie praktyki stanowią omijanie przyjętych środków. Praktyki omijania środków mogą mieć miejsce zarówno wewnątrz Wspólnoty, jak i poza nią. W konsekwencji konieczne jest zapewnienie, aby zwolnienia z rozszerzonych ceł, które mogą być przyznane importerom, mogły także być przyznawane eksporterom, wówczas gdy cła zostają rozszerzone w celu odniesienia się do omijania środków mającego miejsce poza Wspólnotą.

- (23) Słuszne jest zezwolenie na zawieszenie środków wyrównawczych w przypadku tymczasowej zmiany warunków rynkowych, która sprawia, że dalsze stosowanie tych środków jest czasowo niewłaściwe.
- (24) Konieczne jest zapewnienie, by przywożone towary podlegające badaniu były przedmiotem rejestracji w momencie przywozu, aby umożliwić zastosowanie środków przeciwko takiemu przywozowi towarów.
- (25) Aby zapewnić należyte zastosowanie środków, konieczne jest, aby państwa członkowskie monitorowały i składały sprawozdanie Komisji na temat przywozu produktów podlegających dochodzeniu lub zastosowaniu środków oraz kwot pobranych opłat celnych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Konieczne jest również zapewnienie Komisji możliwości wnioskowania do państwa członkowskiego o dostarczenie, z zastrzeżeniem zasad zachowania poufności, informacji w celu wykorzystania ich do monitorowania zobowiązań cenowych oraz weryfikowania poziomu skuteczności obowiązujących środków.
- (26) Konieczne jest zapewnienie regularnych konsultacji ze strony Komitetu Doradczego na określonych etapach dochodzenia. Komitet powinien składać się z przedstawicieli państw członkowskich oraz przedstawiciela Komisji pełniącego funkcję przewodniczącego.
- (27) Wskazane jest zapewnienie wizyt kontrolnych mających na celu sprawdzenie dostarczonych informacji na temat subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych bądź szkód, przy czym takie wizyty powinny być uzależnione od właściwych odpowiedzi na otrzymane kwestionariusze.
- (28) Niezbędne jest zapewnienie dostarczenia próbek w przypadku dużej liczby stron bądź transakcji w celu umożliwienia zakończenia dochodzenia w wyznaczonym terminie.
- (29) Konieczne jest zapewnienie, w przypadku gdy strony nie współpracują ze sobą w sposób zadowalający, wykorzystania innych informacji do ustalenia wyników badań oraz wykorzystania mniej korzystnych informacji niż w przypadku, gdyby strony ze sobą współpracowały.
- (30) Należy wprowadzić postanowienie o takim traktowaniu poufnych informacji, aby tajemnice handlowe oraz tajemnice rządowe nie były ujawniane.
- (31) Niezbędne jest wprowadzenie przepisów o należyтым ujawnianiu istotnych faktów i okoliczności stronom, które kwalifikują się do takiego traktowania, oraz, aby ujawnianie takie uwzględniało proces podejmowania decyzji we Wspólnocie, w okresie umożliwiającym stronom obronę ich interesów.
- (32) Rozsądne jest stworzenie systemu administracyjnego, w ramach którego można przedstawiać argumenty, czy środki te są w interesie Wspólnoty, w tym w interesie konsumentów, oraz określać terminy, w których informacje takie można przedstawiać łącznie z prawem ujawniania zainteresowanych stron.
- (33) Stosując zasady Porozumienia w sprawie subsydiów, istotne jest, w celu utrzymania równowagi praw i obowiązków, określonych w tym Porozumieniu, aby Wspólnota uwzględniła ich interpretację przez głównych partnerów handlowych Wspólnoty, zgodnie z ustawodawstwem lub ustaloną praktyką,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zasady

1. Cło wyrównawcze może zostać nałożone w celu skompensowania wszelkich przyznanych subsydiów, bezpośrednio bądź pośrednio, dla wytworzenia, produkcji, wywozu lub przywozu dowolnego produktu, którego dopuszczenie do swobodnego obrotu we Wspólnocie powoduje szkodę.

2. Niezależnie od ust. 1, w przypadku gdy produkty nie są bezpośrednio przywożone do Wspólnoty z kraju pochodzenia, lecz wwożone do Wspólnoty z kraju pośredniczącego, stosuje się w pełni przepisy niniejszego rozporządzenia, a transakcja bądź transakcje, tam gdzie to stosowne, są uznane za przeprowadzone między krajem pochodzenia a Wspólnotą.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- a) produkt uważany jest za subsydiowany, jeżeli korzysta z subsydium podlegającego środkom wyrównawczym zgodnie z art. 3 i 4. Subsydium takie może być przyznane przez władze publiczne kraju pochodzenia przywożonego produktu lub przez władze publiczne kraju pośredniczącego, z którego produkt jest wywożony do Wspólnoty, zwanym do celów niniejszego rozporządzenia „krajem wywozu”;
- b) „władza publiczna” oznacza każdy organ publiczny na terytorium kraju pochodzenia lub wywozu;
- c) „podobny produkt” oznacza produkt, który jest identyczny, to jest produkt przypominający pod wszystkimi względami rozpatrywany produkt lub, w przypadku braku takiego produktu, inny produkt, który wprawdzie nie przypomina go pod wszystkimi względami, ma właściwości, które w dużej mierze przypominają właściwości rozpatrywanego produktu;

d) „szkoda”, chyba że określono inaczej, oznacza istotną szkodę majątkową dla wspólnotowego przemysłu, zagrożenie wyrządzenia szkody majątkowej dla wspólnotowego przemysłu lub istotne opóźnienie w stworzeniu takiego przemysłu i jest interpretowany zgodnie z przepisami art. 8.

Artykuł 3

Definicja subsydium

Subsydium uważa się, że istnieje, jeżeli:

1) a) władze publiczne kraju pochodzenia lub wywozu wniosły wkład finansowy, to znaczy, gdy:

(i) praktyka władz publicznych zakłada bezpośrednie przekazanie środków finansowych (na przykład dotacje, pożyczki, dopłaty do kapitału własnego), potencjalne bezpośrednie transfery środków finansowych lub zobowiązań (na przykład gwarancje pożyczek);

(ii) należny dochód władz publicznych normalnie pobierany zostaje utracony lub niepobrano (na przykład bodźce finansowe w rodzaju ulg podatkowych). W tym zakresie zwolnienie przywożonych produktów z opłat celnych i podatków, którymi objęty jest podobny produkt przeznaczony do krajowej konsumpcji, lub umorzenie takich ceł lub podatków w kwotach nieprzekraczających tych, które zostały naliczone, nie jest traktowany jako subsydium, pod warunkiem że takie zwolnienie jest przyznawane zgodnie z przepisami załączników I, II i III;

(iii) władze publiczne zapewniają towary i usługi inne niż ogólna infrastruktura bądź też nabywają towary;

(iv) władze publiczne:

— dokonują płatności na rzecz mechanizmu finansującego, lub

— powierzają lub wyznaczają prywatnej jednostce wykonywanie jednej lub wielu rodzajów funkcji określonych w ppkt (i), (ii) oraz (iii), które zazwyczaj są w przyznane rządowi, a praktyka nie różni się pod żadnym względem od praktyk zazwyczaj stosowanych przez rząd;

lub

b) ma miejsce jakakolwiek forma wsparcia w zakresie dochodów lub cen w rozumieniu art. XVI GATT z 1994 r.; oraz

2) w ten sposób zostaje przyznane świadczenie.

Artykuł 4

Subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych

1. Subsydia podlegają środkom wyrównawczym wyłącznie, jeżeli są to subsydia szczególnie określone w ust. 2, 3 i 4.

2. W celu ustalenia, czy subsydia są szczególnie dla przedsiębiorstwa, przemysłu bądź grupy przedsiębiorstw lub gałęzi przemysłu (zwanymi dalej „niektórymi przedsiębiorstwami”) w ramach jurysdykcji organu udzielającego subsydium, stosuje się następujące zasady:

a) jeżeli organ przyznający lub ustawodawstwo, na podstawie którego działa organ przyznający, wyraźnie ogranicza dostęp do subsydiów niektórym przedsiębiorstwom, subsydium takie jest szczególnie;

b) jeżeli organ przyznający lub ustawodawstwo, na podstawie którego działa organ przyznający, określa obiektywne kryteria lub zasady regulujące uprawnienie do otrzymania subsydium i jego kwotę, szczególność nie występuje, pod warunkiem że uprawnienie jest automatyczne, zaś kryteria i warunki są ściśle przestrzegane;

c) jeżeli, bez względu na brak szczególności wynikającej ze stosowania zasad ustanowionych w lit. a) i b), istnieją powody, aby sądzić, że subsydium może być faktycznie szczególnie, można rozważyć inne czynniki. Czynniki takimi są: korzystanie z programu subsydiów przez ograniczoną liczbę niektórych przedsiębiorstw; pierwszeństwo wykorzystania przez niektóre przedsiębiorstwa; udzielanie nieproporcjonalnie dużych kwot subsydium niektórym przedsiębiorstwom; oraz sposób działania według uznania przy podejmowaniu decyzji w sprawie subsydium przez organ przyznający subsydium. W tym względzie należy uwzględnić w szczególności informacje na temat częstotliwości odrzucania lub zatwierdzania wniosków o udzielenie subsydium oraz uzasadnienie takich decyzji.

Do celów lit. b) obiektywne kryteria i warunki oznaczają kryteria i warunki, które są neutralne, nie traktują priorytetowo niektórych przedsiębiorstw w stosunku do innych przedsiębiorstw i które mają charakter ekonomiczny i zastosowania horyzontalne, jak np. liczba pracowników lub wielkość przedsiębiorstwa.

Kryteria lub warunki muszą być wyraźnie określone przez prawo, przepisy wykonawcze lub inny urzędowy dokument w sposób umożliwiający weryfikację.

Stosując akapit pierwszy lit. c), należy brać pod uwagę stopień zróżnicowania działalności gospodarczej podlegający jurysdykcji organu przyznającego, a także okres działania programu subsydiów.

3. Subsydium, które ogranicza się do niektórych przedsiębiorstw znajdujących się w obrębie określonego obszaru geograficznego podlegającego jurysdykcji organu przyznającego, jest subsydem szczególnym. Ustalanie bądź zmiana ogólnie stosowanych stawek podatkowych przez wszystkie uprawnione do tego szczeble administracji rządowej nie jest traktowane jako subsydem szczególne do celów niniejszego rozporządzenia.

4. Bez względu na ust. 2 i 3 następujące subsydia są traktowane jako subsydia szczególne:

- a) subsydia uwarunkowane, prawnie lub faktycznie, wyłącznie jednym lub jednym z kilku innych warunków, wynikami wywozu, włączając w tym określone w załączniku I;
- b) subsydia uwarunkowane, wyłącznie jednym lub między innymi warunkami, preferencyjnym wykorzystywaniem towarów krajowych w stosunku do towarów przywożonych.

Do celów lit. a) subsydia są traktowane jako faktycznie uwarunkowane wynikami wywozu, gdy stan faktyczny wskazuje, że przyznanie subsydium, bez prawnego uwarunkowania od wyników wywozu, jest w istocie związany z aktualną lub przewidywaną wielkością wywozu lub przychodami z wywozu. Sam fakt, że subsydem jest przyznawane przedsiębiorstwom prowadzącym wywóz, nie stanowi podstawy do traktowania jako subsydium wywozowego w rozumieniu niniejszego przepisu.

5. Każde ustalenie szczególności zgodnie z przepisami niniejszego artykułu powinno być wyraźnie umotywowane na podstawie konkretnych dowodów.

Artykuł 5

Kalkulacja kwoty subsydium stanowiącego podstawę dla środków wyrównawczych

Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych jest wyliczona w kategoriach korzyści dla odbiorcy, których istnienie stwierdzono w okresie prowadzenia dochodzenia w sprawie subsydiowania. Zazwyczaj okres ten jest najbliższym okresem obrachunkowym beneficjanta, lecz może być też innym przynajmniej sześciomiesięcznym okresem poprzedzającym wszczęcie dochodzenia, dla którego dostępne są dane finansowe i inne istotne dane.

Artykuł 6

Kalkulacja świadczenia na rzecz odbiorcy

Dla kalkulacji świadczenia na rzecz odbiorcy stosuje się następujące zasady:

- a) uczestnictwo władz publicznych w kapitale akcyjnym nie jest traktowane jako przyznanie świadczenia na rzecz odbiorcy, chyba że inwestycja może być uznana za niezgodną z normalną praktyką inwestycyjną, włączając rezerwę na kapitał podwyższonego ryzyka, prywatnych inwestorów na terytorium kraju pochodzenia i/lub wywozu;

b) pożyczka udzielona przez władze publiczne nie jest traktowana jako przyznanie korzyści, chyba że istnieje różnica między kwotą, jaką przedsiębiorstwo otrzymujące pożyczkę płaci od pożyczki rządowej, oraz kwotą, jaką firma zapłaciłaby za porównywalną pożyczkę komercyjną, jaką mogłaby faktycznie uzyskać na rynku. W tym przypadku korzyść jest różnicą między tymi kwotami;

c) pożyczka gwarantowana przez władze publiczne nie jest traktowana jako przyznanie korzyści, chyba że istnieje różnica między kwotą, jaką firma otrzymująca gwarancję płaci od pożyczki gwarantowanej przez rząd, oraz kwotą, jaką firma zapłaciłaby za porównywalną pożyczkę komercyjną w przypadku braku gwarancji rządowej. W tym przypadku świadczenie jest różnicą między tymi kwotami, skorygowaną o wszelkie różnice w opłatach;

d) dostarczenie towarów i usług bądź nabycie towarów przez władze publiczne nie jest traktowane jako udzielenie świadczenia, chyba że dostawa odbywa się za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia lub też jeżeli zakup odbywa się za kwotę wyższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Odpowiedniość wynagrodzenia jest określona w odniesieniu do aktualnych warunków rynkowych w stosunku do przedmiotowego produktu lub usługi w kraju dostawy lub nabycia, włączając cenę, jakość, dostępność, zbywalność towaru, transport oraz inne warunki zakupu lub sprzedaży.

Jeżeli nie istnieją takie aktualne warunki rynkowe w stosunku do przedmiotowego produktu lub usługi w kraju dostawy lub nabycia, które mogą być stosowane jako właściwe wskaźniki, stosuje się następujące zasady:

- (i) warunki istniejące w przedmiotowym kraju zostają dostosowane na podstawie rzeczywistych kosztów, cen i innych czynników dostępnych w tym kraju poprzez właściwe kwoty, które odzwierciedlają normalne warunki rynkowe; lub
- (ii) w stosownych okolicznościach stosowane są warunki istniejące na rynku innego kraju lub na światowym rynku, które są dostępne dla odbiorców.

Artykuł 7

Przepisy ogólne dotyczące wyliczeń

1. Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych jest określona na jednostkę subsydiowanego produktu wywożonego na teren Wspólnoty.

Ustalając tę kwotę, należy odliczyć od ogólnej kwoty subsydium następujące elementy:

- a) opłaty pobierane przy składaniu wniosków lub inne koszty obowiązkowo poniesione w celu zakwalifikowania się do uzyskania subsydium lub koszty jego uzyskania;

- b) podatki wywozowe, opłaty celne oraz inne opłaty nałożone na wywóz produktu na teren Wspólnoty szczególnie przeznaczone na skompensowanie subsydium.

W przypadku zgłoszenia przez zainteresowaną stronę roszczenia odliczenia strona ta musi udowodnić zasadność roszczenia.

2. Jeżeli subsydium nie jest udzielone w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości, kwota subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych jest ustalona poprzez przydzielenie wartości całkowitego subsydium, jeśli to właściwe, ponad poziom produkcji, sprzedaży czy wywozu przedmiotowych produktów w okresie prowadzenia dochodzenia w związku z subsydiowaniem.

3. Jeżeli subsydium może być związane z nabyciem lub nabyciem w przyszłości środków trwałych, kwota subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych jest wyliczona poprzez rozłożenie subsydium na okres, który odzwierciedla normalną amortyzację takich aktywów w danym przemyśle.

Tak wyliczona kwota przypisana do okresu dochodzenia, obejmująca to, co wynika ze środków trwałych nabytych przed tym okresem, jest przydzielona w sposób opisany w ust. 2.

Jeżeli aktywa nie podlegają amortyzacji, subsydium jest wyceniane jako nieoprocentowana pożyczka i traktowane zgodnie z art. 6 lit. b).

4. Jeżeli subsydium nie może być powiązane z nabyciem środków trwałych, kwota świadczenia otrzymanego w okresie prowadzenia dochodzenia jest zasadniczo przypisana temu okresowi i przydzielona w sposób określony w ust. 2, chyba że specjalne okoliczności uzasadniają przypisanie subsydium innemu okresowi.

Artykuł 8

Ustalenie szkody

1. Ustalenie szkody opiera się na pozytywnych dowodach i obejmuje badanie:

- a) wielkości przywozu towarów po cenach subsydiowanych oraz wpływu przywozu towarów po cenach subsydiowanych na ceny podobnych produktów na rynku Wspólnoty; oraz
- b) wpływu tych towarów przywożonych na wspólnotowy przemysł.

2. W odniesieniu do przywozu towarów po cenach subsydiowanych należy uwzględnić fakt, czy nastąpił istotny wzrost przywozu towarów po cenach subsydiowanych w kategoriach bezwzględnych czy względnych w stosunku do produkcji i konsumpcji we Wspólnocie. W odniesieniu do wpływu przywozu towarów po cenach subsydiowanych na ceny należy uwzględnić fakt, czy nastąpiło istotne zniżenie ceny w wyniku przywozu towarów po cenach subsydiowanych w porównaniu z ceną podobnego produktu we wspólnotowym przemyśle lub czy wpływ takiego przywozu może w inny sposób doprowadzić do istotnego obniżenia cen lub powstrzymania wzrostu cen, który nastąpiłby w przeciwnym wypadku. Żaden czynnik ani większa liczba tych czynników nie stanowi decydującej wskazówki.

3. Jeżeli przywóz produktu z więcej niż jednego kraju podlega równocześnie dochodzeniu w sprawie cła wyrównawczego, wpływ takiego przywozu będzie oceniany w sposób łączny tylko w przypadku stwierdzenia, że:

- a) kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych ustalona w stosunku do przywozu z każdego kraju jest większa niż kwota minimalna określona w art. 14 ust. 5 i że wielkość przywożonych towarów z każdego kraju nie jest nieistotna; oraz
- b) łączna ocena wpływu przywozu jest właściwa w świetle warunków konkurencji między przywożonymi produktami a warunkami konkurencji między przywożonymi produktami i podobnym produktem wspólnotowym.

4. Badanie wpływu przywozu towarów po subsydiowanych cenach na dany wspólnotowy przemysł obejmuje ocenę istotnych czynników ekonomicznych oraz wskaźników mających wpływ na stan przemysłu, włączając: fakt, że przemysł ciągle jeszcze zwalcza skutki dawnego subsydiowania lub dumpingu; wielkość kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych; faktyczny i potencjalny spadek sprzedaży, zysków, produkcji, udziału rynkowego, wydajności, zwrotu z inwestycji, wykorzystania zdolności produkcyjnych; czynniki wpływające na ceny we Wspólnocie; faktyczny i potencjalny negatywny wpływ na przepływ środków pieniężnych, stan zapasów, zatrudnienie, wynagrodzenia, wzrost, zdolność gromadzenia kapitału lub inwestycji oraz, w przypadku rolnictwa, wzrost obciążenia rządowych programów wsparcia. Wykaz ten nie jest wyczerpujący ani też żaden pojedynczy czynnik ani większa liczba tych czynników nie musi stanowić decydującej wskazówki.

5. Należy wykazać na podstawie wszystkich istotnych dowodów przedstawionych w związku z ust. 1, że przywóz towarów po subsydiowanych cenach przynosi szkodę. W szczególności wiąże się to z koniecznością wykazania, że ilość i/lub poziomy cen określone na podstawie ust. 2 są odpowiedzialne za wpływ na wspólnotowy przemysł, jak przewidziano w ust. 4, oraz że wpływ ten istnieje w stopniu umożliwiającym jego klasyfikację jako istotny.

6. Znane czynniki inne niż przywóz towarów po cenach subsydiowanych, które przynoszą szkodę wspólnotowemu przemysłowi, są również badane w celu upewnienia się, że szkoda wyrządzonej przez te czynniki nie można przypisać przywózowi towarów po cenach subsydiowanych zgodnie z ust. 5. Czynniki, które mogą być brane pod uwagę w tym względzie, obejmują ilość i ceny w przywozie towarów po cenach niesubsydiowanych, spadek popytu czy też zmiany struktury spożycia, restrykcyjne praktyki handlowe oraz konkurencja między producentami z państw trzecich oraz producentami z krajów Wspólnoty, rozwój technologii oraz wyniki w zakresie wywozu oraz wydajność wspólnotowego przemysłu.

7. Wpływ przywozu towarów po cenach subsydiowanych jest oceniany w stosunku do produkcji podobnego produktu przez wspólnotowy przemysł, jeżeli dostępne dane umożliwiają oddzielną identyfikację tej produkcji na podstawie takich kryteriów, jak proces produkcyjny, sprzedaż i zyski producentów. Jeżeli oddzielna identyfikacja tej produkcji nie jest możliwa, wpływ przywozu towarów po cenach subsydiowanych jest oceniany poprzez badanie produkcji najwęższej grupy lub asortymentu produktów obejmujących podobny produkt, dla którego można uzyskać niezbędne informacje.

8. Określenie zagrożenia wyrządzenia szkody majątkowej jest oparte na faktach, a nie tylko na zarzutach, przypuszczeniach czy odległych możliwościach. Zmiana okoliczności, które tworzą sytuację, w której subsydyum wyrządzi szkodę, musi być dokładnie przewidziana i stanowić bezpośrednie zagrożenie.

Stwierdzając istnienie zagrożenia szkodą majątkową, należy zwrócić uwagę między innymi na takie czynniki, jak:

- a) charakter przedmiotowego subsydium lub subsydiów oraz skutki handlowe, jakie mogą z nich wynikać;
- b) znaczne tempo wzrostu przywozu towarów po cenach subsydiowanych na rynek Wspólnoty, wskazujące na prawdopodobieństwo znacznego wzrostu przywozu;
- c) dostatecznie swobodnie rozporządzalna przez eksportera zdolność do sprzedaży lub znaczny rychły wzrost takiej zdolności, wskazujący na prawdopodobieństwo istotnego wzrostu wywozu towarów po cenach subsydiowanych na teren Wspólnoty, uwzględniając dostępność do innych rynków eksportowych dla wchłonięcia dodatkowego wywozu;
- d) fakt, czy ceny przywożonych produktów mogą, w istotnym stopniu, obniżyć ceny bądź uniemożliwić wzrost cen, który miałby miejsce w przeciwnym wypadku i mógłby prawdopodobnie zwiększyć popyt na dalszy przywóz; oraz
- e) badanie zapasów produktu.

Żaden z czynników przedstawionych powyżej nie stanowi sam w sobie decydującej wskazówki, lecz wszystkie czynniki razem

wzięte prowadzą do wniosku, że dalszy wywóz towarów po cenach subsydiowanych stanowi bezpośrednie zagrożenie oraz, w przypadku niepodjęcia działań ochronnych, może wystąpić szkoda majątkowa.

Artykuł 9

Definicja wspólnotowego przemysłu

1. Do celów niniejszego rozporządzenia wyrazy „wspólnotowy przemysł” interpretuje się jako odnoszący się do wszystkich producentów we Wspólnocie wytwarzających podobny produkt lub do tych, których łączna produkcja stanowi znaczną część zgodnie z art. 10 ust. 6 produkcji ogółem tych produktów we Wspólnocie, z wyjątkiem gdy:

- a) producenci są związani z eksporterami lub importerami lub sami są importerami produktu, co do którego istnieje domniemanie, że przywóz nastąpił po cenach subsydiowanych, termin „wspólnotowy przemysł” może być interpretowany jako odnoszący się do pozostałych producentów;
- b) w wyjątkowych okolicznościach, w odniesieniu do danej produkcji, terytorium Wspólnoty można podzielić na dwa lub więcej konkurencyjnych rynków, a producentów działających na każdym z tych rynków można uznać za odrębną branżę, jeżeli:
 - (i) producenci działający na takim rynku sprzedają całą lub prawie całą produkcję danego produktu na tym rynku; oraz
 - (ii) popyt na tym rynku nie jest w istotnym stopniu zaspokojony przez producentów danego produktu usytuowanych gdzie indziej we Wspólnocie.

W takich okolicznościach zaistnienie szkody można stwierdzić nawet w przypadku, gdy znaczna część całego wspólnotowego przemysłu nie została poszkodowana, jeżeli przywóz towarów po cenach subsydiowanych koncentruje się na takim odizolowanym rynku oraz jeżeli przywóz towarów po cenach subsydiowanych wyrządza szkodę producentom całej lub prawie całej produkcji danego produktu na takim rynku.

2. Do celów ust. 1 producenci są traktowani jako powiązani z eksporterami bądź importerami tylko wtedy, gdy:

- a) jeden z nich, bezpośrednio bądź pośrednio, kontroluje drugiego; lub
- b) obaj, bezpośrednio bądź pośrednio, są kontrolowani przez stronę trzecią; lub
- c) razem, bezpośrednio lub pośrednio, kontrolują stronę trzecią, jeżeli istnieją podstawy, aby wierzyć lub podejrzewać, że w wyniku takiego stosunku zachowanie danego producenta będzie inne niż w przypadku niepowiązanych producentów.

Do celów niniejszego ustępu uważa się, że jeden producent sprawuje kontrolę nad innym, gdy jest w stanie w sposób prawny lub operacyjny nakładać na niego ograniczenia bądź wydawać mu polecenia.

3. W przypadku gdy wspólnotowy przemysł jest interpretowany jako odnoszący się do producentów w określonym regionie, eksporterzy bądź władze publiczne udzielające subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, uzyskują możliwość oferowania zaciągnięcia zobowiązań na podstawie art. 13 w odniesieniu do danego regionu. W takich przypadkach, przy ocenie zainteresowania Wspólnoty podjęciem środków, uwzględnia się w szczególności interes danego regionu. Jeżeli odpowiednio zobowiązanie nie jest natychmiast oferowane lub jeżeli stosuje się sytuacje określone w art. 13 ust. 9 i 10, w stosunku do Wspólnoty jako całości może zostać nałożone tymczasowe bądź ostateczne cło wyrównawcze. W takich przypadkach opłaty celne, jeżeli będzie to możliwe, mogą być ograniczone do określonych producentów bądź eksporterów.

4. Przepisy art. 8 ust. 7 mają zastosowanie do niniejszego artykułu.

Artykuł 10

Wszczęcie postępowania

1. Z wyjątkiem przepisów przewidzianych w ust. 8 dochodzenie, mające na celu ustalenie istnienia, stopnia oraz skutków domniemanego subsydium, jest wszczynane po otrzymaniu pisemnej skargi osoby fizycznej bądź prawnej lub stowarzyszenia nieposiadającego osobowości prawnej, działającego w imieniu wspólnotowego przemysłu.

Skargę można wnieść do Komisji lub państwa członkowskiego, które przekaże ją do Komisji. Komisja prześle państwu członkowskim kopię każdej otrzymanej skargi. Skargę uważa się za wniesioną w pierwszym dniu roboczym po jej doręczeniu Komisji listem poleconym lub wystawieniu potwierdzenia odbioru przez Komisję.

Gdy przy braku jakiegokolwiek skargi państwo członkowskie jest w posiadaniu dostatecznych dowodów zarówno na subsydiowanie, jak i na szkodę wynikającą dla wspólnotowego przemysłu, niezwłocznie powiadomi o takich dowodach Komisję.

2. Skarga określona w ust. 1 obejmuje dostateczne dowody istnienia subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych (włączając, w miarę możliwości, ich kwoty), szkody oraz związek przyczynowy między domniemanym przywozem towarów po cenach subsydiowanych a domniemaną szkodą. Skarga powinna zawierać taką informację, która jest odpowiednio dostępna stronie wnoszącej skargę, w szczególności:

a) tożsamość strony wnoszącej skargę oraz opis przez stronę wnoszącą skargę wielkości i wartości produkcji we Wspólnocie podobnego produktu. W przypadku wniesienia skargi

w imieniu wspólnotowego przemysłu skarga ma wskazywać przemysł, w imieniu którego wnoszona jest skarga w formie wykazu wszystkich znanych producentów podobnego produktu we Wspólnocie (lub stowarzyszeń producentów podobnego produktu we Wspólnocie) oraz, o ile to możliwe, opisu wielkości i wartości produkcji podobnego produktu we Wspólnocie przez tych producentów;

b) pełen opis produktu, co do którego istnieje domniemanie subsydiowania, nazwa danego kraju lub krajów pochodzenia i/lub wywozu, tożsamość każdego znanego eksportera lub zagranicznego producenta oraz wykaz znanych osób przywołujących przedmiotowy produkt;

c) dowody w odniesieniu do istnienia, kwoty, charakteru oraz stosowania środków wyrównawczych w odniesieniu do subsydiów;

d) informacje na temat domniemanego przywozu towarów po obniżonych cenach, wpływu takiego przywozu na ceny podobnego produktu na wspólnotowym rynku oraz wynikającego z tego wpływu przywozu na wspólnotowy przemysł, na co wskazują odnośne czynniki i wskaźniki oddziałujące na stan wspólnotowego przemysłu, które zostały wymienione w art. 8 ust. 2 i 4.

3. Komisja zbada, w miarę możliwości, prawidłowość i odpowiedniość dowodów przedstawionych przez stronę wnoszącą skargę w celu stwierdzenia, czy istnieją dostateczne dowody uzasadniające wszczęcie dochodzenia.

4. Dochodzenie może być wszczęte w celu ustalenia, czy domniemane subsydia są „szczególne” w rozumieniu art. 4 ust. 2 oraz 3.

5. Dochodzenie może być również wszczęte w stosunku do środków w rodzaju tych wymienionych w załączniku IV w stopniu, w jakim zawierają one element subsydium określonego w art. 3 w celu ustalenia, czy przedmiotowe środki w pełni są zgodne z przepisami tego załącznika.

6. Dochodzenie nie może być wszczęte na mocy ust. 1, chyba że stwierdzono na podstawie badania stopnia poparcia lub sprzeciwu wobec skargi składanej przez producentów podobnego produktu we Wspólnocie, że skarga została wniesiona przez wspólnotowy przemysł lub w jego imieniu. Skarga uznana zostanie za wniesioną przez wspólnotowy przemysł lub w jego imieniu, jeżeli jest poparta przez tych producentów we Wspólnocie, których łączna produkcja stanowi ponad 50 % ogólnej produkcji podobnego produktu wytwarzanego przez tę część wspólnotowego przemysłu wyrażającą swoje poparcie lub sprzeciw wobec skargi. Jednakże dochodzenie nie zostanie wszczęte, jeżeli producenci we Wspólnocie wyraźnie popierający skargę stanowią mniej niż 25 % ogólnej produkcji podobnego produktu wytwarzanego przez wspólnotowy przemysł.

7. Władze będą unikać, o ile niepodjęta zostanie decyzja o wszczęciu dochodzenia, wszelkich publikacji na temat skargi, na podstawie której ma być wszczęte dochodzenie. Jednakże niezwłocznie po otrzymaniu odpowiednio udokumentowanej skargi na mocy niniejszego artykułu, a w każdym razie przed wszczęciem dochodzenia, Komisja powiadomi dany kraj pochodzenia i/lub wywozu, który zostanie zaproszony do udziału w konsultacjach w celu wyjaśnienia sytuacji w zakresie spraw określonych w ust. 2 oraz ustalenia wspólnie uzgodnionego rozwiązania.

8. Jeżeli, w szczególnych okolicznościach, Komisja podejmie decyzję o wszczęciu dochodzenia bez otrzymania pisemnej skargi ze strony lub w imieniu wspólnotowego przemysłu o wszczęcie takiego dochodzenia, zostanie ono podjęte na podstawie dostatecznych dowodów istnienia subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych, szkody oraz związku przyczynowego opisanego w ust. 2, uzasadniającego wszczęcie takiego dochodzenia.

9. Dowody istnienia zarówno subsydiów, jak i szkody są rozważane równocześnie przy podejmowaniu decyzji o wszczęciu dochodzenia. Skarga jest odrzucona w przypadku niedostatecznych dowodów na istnienie subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych bądź dowodów na istnienie szkody, uzasadniających wszczęcie postępowania w tej sprawie. Postępowanie nie zostanie wszczęte wobec krajów, których przywóz stanowi udział w rynku poniżej 1 %, chyba że przywóz z tych krajów stanowi łącznie 3 % lub więcej konsumpcji we Wspólnocie.

10. Skargę można wycofać przed wszczęciem dochodzenia, w którym to przypadku uznana zostanie za niewniesioną.

11. Jeżeli, po konsultacjach, okaże się, że istnieją dostateczne dowody uzasadniające wszczęcie postępowania, Komisja uczyni to w ciągu 45 dni od wniesienia skargi i opublikuje zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. W przypadku przedstawienia niedostatecznych dowodów strona wnosząca skargę, po konsultacjach, zostanie poinformowana w ciągu 45 dni o dacie wniesienia skargi do Komisji.

12. Zawiadomienie o wszczęciu postępowania zapowiada wszczęcie dochodzenia, określa produkt i zainteresowane kraje, zawiera skrót uzyskanych informacji oraz zapewnia, że wszelkie istotne informacje zostaną przekazane Komisji.

Określa ono terminy, w których zainteresowane strony mogą się wzajemnie poznać, przedstawić swoje opinie na piśmie oraz dostarczyć informacje, jeżeli opinie takie oraz informacje mają być uwzględnione w trakcie dochodzenia. Ustala ono również termin, w którym zainteresowane strony mogą ubiegać się o wysłuchanie przez Komisję zgodnie z art. 11 ust. 5.

13. Komisja poinformuje znanych jej zainteresowanych eksporterów, importerów oraz przedstawicielskie stowarzyszenia importerów i eksporterów oraz kraj pochodzenia i/lub wywozu oraz strony wnoszące skargę o wszczęciu postępowania oraz, z należytą troską o zachowanie poufności informacji, dostarczy pełny tekst pisemnej skargi określonej w ust. 1 znanym eksporterom oraz władzom kraju pochodzenia i/lub wywozu oraz udostępni go na żądanie innym zainteresowanym stronom uczestniczącym w postępowaniu. Jeżeli liczba eksporterów uczestniczących w postępowaniu jest wyjątkowo duża, pełen tekst pisemnej skargi może być dostarczony wyłącznie władzom kraju pochodzenia i/lub wywozu lub właściwemu stowarzyszeniu handlu.

14. Dochodzenie w sprawie ceł wyrównawczych nie powinno stanowić przeszkody w procedurach odprawy celnej.

Artykuł 11

Dochodzenie

1. Po wszczęciu postępowania Komisja, działająca wspólnie z państwami członkowskimi, rozpoczyna dochodzenie na poziomie Komisji. Dochodzenie takie dotyczy zarówno subsydiowania, jak i szkody, które są badane równocześnie.

Do celów reprezentatywnych ustaleń określa się okres dochodzenia, który w przypadku subsydiowania obejmuje zazwyczaj okres dochodzenia przewidziany w art. 5.

Informacje dotyczące okresu następującego po terminie dochodzenia nie są zazwyczaj brane pod uwagę.

2. Strony otrzymujące kwestionariusze wykorzystywane w dochodzeniu w sprawie ceł wyrównawczych mają przynajmniej 30 dni na udzielenie odpowiedzi. Termin dla eksporterów będzie liczony od daty otrzymania kwestionariusza, który w tym celu uważa się za otrzymany w tydzień po wysłaniu go do respondenta lub przesłaniu go do właściwego przedstawicielstwa dyplomatycznego kraju pochodzenia i/lub wywozu. Trzydziestodniowy okres może być przedłużony, uwzględniając należyte terminy dochodzenia, pod warunkiem że strona przedstawi uzasadnioną przyczynę takiego przedłużenia, wynikającą ze szczególnych okoliczności.

3. Komisja może zażądać od państw członkowskich dostarczenia informacji, a państwa członkowskie podejmą wszelkie niezbędne kroki, aby nadać moc prawną takim żądaniom.

Przesyłają one Komisji wnioskowane informacje wraz z rezultatami wszelkich przeprowadzonych inspekcji, kontroli i dochodzeń.

Gdy taka informacja jest w interesie ogółu lub gdy państwo członkowskie wnioskowało o jej przekazanie, Komisja przesyła ją do państw członkowskich, pod warunkiem że nie jest ona poufna, w przeciwnym wypadku przekazane jest tylko jej niepoufne streszczenie.

4. Komisja może zażądać od państw członkowskich przeprowadzenia wszystkich niezbędnych badań i inspekcji, w szczególności wśród importerów, handlowców oraz producentów we Wspólnocie, oraz przeprowadzenia dochodzeń w państwach trzecich, pod warunkiem że zainteresowane firmy wyrażą zgodę oraz że rząd danego kraju jest oficjalnie powiadomiony i nie wnosi sprzeciwu.

Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu nadania mocy prawnej wnioskowi Komisji.

Urzednicy Komisji są upoważnieni, na wniosek Komisji lub państwa członkowskiego, do pomocy urzędnikom państw członkowskich w wypełnieniu ich obowiązków.

5. Zainteresowane strony, które ujawnią się zgodnie z art. 10 ust. 12 akapit drugi, będą wysłuchane, jeśli w okresach opisanych w ogłoszeniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* sporządziły pisemny wniosek świadczący, że są stronami zainteresowanymi, które mogłyby być pokrzywdzone przez wyniki postępowania, oraz że istnieją szczególne powody, dla których powinny być wysłuchane.

6. Należy, na żądanie, zapewnić importerom, eksporterom oraz innym stronom wnoszącym skargę, którzy ujawnili się zgodnie z art. 10 ust. 12 akapit drugi, a także władzom publicznym kraju pochodzenia i/lub wywozu możliwość spotkania się ze stronami o sprzecznych interesach, w sposób umożliwiający przedstawienie przeciwstawnych opinii oraz argumentów dla ich obalenia.

Przy organizowaniu takiej możliwości należy uwzględnić poufności informacji oraz wygodę stron.

Żadna ze stron nie ma obowiązku uczestniczenia w spotkaniu, a nieobecność nie jest szkodliwa dla sytuacji takiej strony.

Ustne informacje przekazane zgodnie z niniejszym ustępem są uwzględniane przez Komisję, o ile zostaną następnie potwierdzone na piśmie.

7. Strony wnoszące skargę, rząd kraju pochodzenia i/lub wywozu, importerzy i eksporterzy oraz ich stowarzyszenia przedstawicielskie, organizacje użytkowników i konsumentów, które ujawniły się zgodnie z art. 10 ust. 12 akapit drugi, mogą,

na pisemny wniosek, zbadać wszystkie informacje udostępnione Komisji przez każdą stronę uczestniczącą w dochodzeniu, z wyjątkiem wewnętrznych dokumentów sporządzonych przez władze Wspólnoty lub jej państwa członkowskie, które są istotne dla przedstawienia ich spraw i nie są poufne w rozumieniu art. 29, i które są wykorzystywane w dochodzeniu.

Strony takie mogą odpowiedzieć na takie informacje, a ich uwagi zostaną uwzględnione w każdym przypadku, o ile są dostatecznie umotywowane.

8. Z wyjątkiem okoliczności przewidzianych w art. 28 informacje dostarczone przez zainteresowane strony, na których oparte są ustalenia, są w miarę możliwości badane pod kątem prawidłowości.

9. W przypadku postępowania wszczętego na podstawie art. 10 ust. 11 dochodzenie w każdym przypadku zostaje zakończone w ciągu jednego roku. W każdym przypadku dochodzenia takie we wszystkich sprawach zostają zakończone w ciągu 13 miesięcy od ich rozpoczęcia zgodnie z ustaleniami poczynionymi na podstawie art. 13 w zakresie zobowiązań oraz ustaleniami poczynionymi na podstawie art. 15 w odniesieniu do konkretnej skargi.

10. W toku dochodzenia Komisja zapewni krajowi pochodzenia i/lub wywozu odpowiednią możliwość dalszego prowadzenia konsultacji w celu wyjaśnienia stanu faktycznego oraz ustalenia wspólnie uzgodnionego rozwiązania.

Artykuł 12

Środki tymczasowe

1. Cła tymczasowe są nakładane, jeżeli:

- a) procedura sądowa została wszczęta zgodnie z art. 10;
- b) doręczono w tym celu powiadomienie i umożliwiono zainteresowanym stronom przedstawienie informacji i uwag zgodnie z art. 10 ust. 12 akapit drugi;
- c) wstępnie ustalono, że przywożony produkt korzysta z subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych oraz że konsekwencją tego jest szkoda dla wspólnotowego przemysłu; oraz
- d) interesy Wspólnoty wymagają interwencji w celu ochrony przed taką szkodą.

Cła tymczasowe zostają nałożone nie wcześniej niż 60 dni od wszczęcia procedury sądowej, lecz nie później niż dziewięć miesięcy od wszczęcia procedury sądowej.

Kwota tymczasowych ceł wyrównawczych nie może przekraczać ogólnej kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych ustalonej w sposób tymczasowy, lecz powinna być mniejsza od tej kwoty, jeżeli takie niższe opłaty celne byłyby odpowiednie do usunięcia szkody dla wspólnotowego przemysłu.

2. Cła tymczasowe są zabezpieczone gwarancją, a dopuszczenie danych produktów do swobodnego obrotu we Wspólnocie jest uzależnione od udzielenia takiej gwarancji.

3. Komisja podejmie działania tymczasowe po konsultacji, a w razie nagłej konieczności – po powiadomieniu państw członkowskich. W tym drugim przypadku konsultacje odbędą się najpóźniej 10 dni po powiadomieniu państw członkowskich o działaniach podjętych przez Komisję.

4. W przypadku gdy państwo członkowskie zażąda niezwłocznej interwencji Komisji i jeżeli warunki ust. 1 akapit pierwszy i drugi zostały spełnione, Komisja, w ciągu maksimum pięciu dni roboczych od otrzymania wniosku, podejmie decyzję o ewentualnym nałożeniu tymczasowego cła wyrównawczego.

5. Komisja powiadomi niezwłocznie Radę i państwa członkowskie o podjętej decyzji zgodnie z ust. 1–4. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może podjąć odmienną decyzję.

6. Tymczasowe cła wyrównawcze są nakładane na maksymalny okres czterech miesięcy.

Artykuł 13

Zobowiązania

1. Pod warunkiem tymczasowego potwierdzenia subsydiowania i szkody Komisja może przyjąć złożoną ofertę zadowalającego dobrowolnego zobowiązania, na mocy którego:

- a) kraj pochodzenia lub wywozu wyraża zgodę na zniesienie albo ograniczenie subsydiów albo podejmuje inne działania dotyczące ich skutków; albo
- b) eksporter zobowiązuje się skorygować swoje ceny albo zaprzestać wywozu do danego obszaru tak długo, jak wywóz ten będzie korzystać z subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych, tak aby Komisja, po konsultacjach szczegółowych z Komitetem Doradczym, była w pełni przekonana o wyeliminowaniu negatywnych skutków tych subsydiów.

W przypadku takim oraz tak długo, jak zobowiązania takie obowiązują, cła tymczasowe nałożone przez Komisję zgodnie

z art. 12 ust. 3 oraz cła ostateczne nałożone przez Radę zgodnie z art. 15 ust. 1 nie mają zastosowania do odnośnego przywozu przedmiotowych towarów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa, o których mowa w decyzji Komisji o przyjęciu zobowiązań, wraz z późniejszymi zmianami takiej decyzji.

Podwyżki cen wynikające ze zobowiązań nie mogą być wyższe od niezbędnych do wyeliminowania marginesu dumpingu, natomiast powinny być niższe od marginesu dumpingu, jeżeli spowodują usunięcie szkody dla przemysłu wspólnotowego.

2. Komisja może sugerować podjęcie zobowiązań, lecz żaden kraj ani eksporter nie jest zobowiązany do podjęcia takiego zobowiązania. Fakt, że kraje bądź eksporterzy nie oferują takiego zobowiązania lub odrzucają taką propozycję, nie stanowi w żaden sposób przeszkody dla rozważenia tej sprawy.

Jednakże można ustalić, że zagrożenie wystąpienia szkody jest bardziej prawdopodobne w przypadku dalszego subsydiowania przywozu. Nie należy ubiegać się o ani przyjmować od krajów czy eksporterów zobowiązań do czasu potwierdzenia występowania subsydiowania i szkody spowodowanej przez takie subsydiowanie.

Z wyjątkiem nadzwyczajnych okoliczności zobowiązania mogą być oferowane nie później niż do końca okresu składania oświadczeń na mocy art. 30 ust. 5.

3. Oferowane zobowiązania nie muszą być przyjęte, jeżeli ich przyjęcie uważane jest za niewykonalne w sytuacji, gdy liczba istniejących i potencjalnych eksporterów jest zbyt duża lub z innych przyczyn, w tym przyczyn związanych z ogólną polityką. Danemu eksporterowi i/lub krajowi pochodzenia i/lub wywozu można podać powody, dla których proponuje się odrzucić ofertę zobowiązania i stworzenie możliwości przedstawienia własnych uwag. Powody odrzucenia zostaną określone w ostatecznej decyzji.

4. Strony oferujące zobowiązanie muszą przedstawić niepopulną wersję takiego zobowiązania w celu udostępnienia jej stronom zainteresowanym w postępowaniu.

5. W przypadku przyjęcia po konsultacjach zobowiązań i wobec braku sprzeciwu ze strony Komitetu Doradczego postępowanie zostaje zakończone. We wszystkich pozostałych przypadkach Komisja niezwłocznie przedstawia Radzie raport z wyników konsultacji wraz z propozycją zakończenia postępowania. Postępowanie zostaje zakończone, jeśli w ciągu miesiąca Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, nie zdecyduje inaczej.

6. Jeżeli zobowiązania są przyjęte, postępowanie dotyczące subsydiowania i szkody zostaje normalnie zakończone. W takim przypadku gdy nie ustalono subsydiowania i szkody, zobowiązanie automatycznie wygasa, z wyjątkiem przypadków, gdy takie ustalenie wynika w dużej mierze z istnienia zobowiązania. W takich przypadkach może okazać się konieczne utrzymanie zobowiązania w rozsądnym terminie.

W przypadku potwierdzenia subsydiowania i szkody zobowiązanie zachowa ważność zgodnie z warunkami i przepisami niniejszego rozporządzenia.

7. Komisja może zażądać od jakiegokolwiek kraju lub eksportera, który zaakceptował zobowiązania, aby dostarczał okresowych informacji odnośnie do wykonywania tych zobowiązań i zezwolił na weryfikację stosowanych danych. Niestosowanie takich wymagań będzie uważane za naruszenie zobowiązania.

8. W przypadku przyjęcia zobowiązań od niektórych eksporterów w trakcie postępowania, do celów art. 18, 19, 20 oraz 22, będą one uznane za wchodzące w życie z dniem zakończenia postępowania dla kraju pochodzenia i/lub wywozu.

9. W przypadku naruszenia lub wycofania zobowiązania przez dowolną ze stron lub w przypadku wycofania przyjęcia tego zobowiązania przez Komisję, przyjęcie zobowiązania zostaje, po konsultacjach, wycofane przez Komisję odpowiednio w drodze decyzji albo rozporządzenia, a tymczasowe cło nałożone przez Komisję zgodnie z art. 12 lub ostateczne cło nałożone przez Radę zgodnie z art. 15 ust. 1 stosuje się automatycznie, przy zapewnieniu, aby zainteresowany eksporter, z wyjątkiem eksporterów wycofujących zobowiązanie, miał możliwość wypowiedzenia się.

Każda zainteresowana strona albo państwo członkowskie może przedstawić informację zawierającą dostateczny dowód naruszenia zobowiązania. Późniejszej oceny, czy nastąpiło naruszenie zobowiązania, dokonuje się zazwyczaj w terminie sześciu miesięcy, jednak nie później niż w ciągu dziewięciu miesięcy od należyte uzasadnione wniosku.

Komisja może wnioskować o pomoc do organów państw członkowskich właściwych do monitorowania zobowiązań.

10. Cło tymczasowe, po konsultacjach, jest nakładane zgodnie z art. 12 na podstawie najlepszych dostępnych informacji, w przypadku gdy istnieje powód, aby sądzić, że zobowiązanie zostało naruszone lub w razie naruszenia lub wycofania się ze zobowiązania, gdy postępowanie, które doprowadziło do podjęcia zobowiązania, nie zostało zakończone.

Artykuł 14

Zakończenie postępowania bez podjęcia środków

1. W przypadku wycofania skargi postępowanie może być zakończone, chyba że takie zakończenie nie jest w interesie Wspólnoty.

2. W przypadku gdy po konsultacjach środki ochronne nie są niezbędne i nie ma sprzeciwu ze strony Komitetu Doradczego, dochodzenie bądź postępowanie zostaną zakończone. We wszystkich innych przypadkach Komisja niezwłocznie przedstawi Radzie raport na temat wyników konsultacji wraz z propozycją zakończenia postępowania. Postępowanie zostanie uznane za zakończone, jeśli w ciągu miesiąca Rada, stanowiąc większość kwalifikowaną, nie zdecyduje inaczej.

3. Postępowanie zostanie niezwłocznie zakończone w przypadku ustalenia, że kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych jest minimalna, zgodnie z ust. 5, lub w przypadku gdy wielkość faktycznego lub potencjalnego przywozu towarów po cenach subsydiowanych bądź rozmiar szkody jest nieistotny.

4. W przypadku postępowania wszczętego na podstawie art. 10 ust. 11 szkoda zostanie zazwyczaj uznana za nieistotną, gdy udział w rynku przywozu jest mniejszy niż kwoty określone w art. 10 ust. 9. W odniesieniu do postępowań dotyczących przywozu z krajów rozwijających się wielkość przywozu towarów po cenach subsydiowanych zostanie również uznana za nieistotną, jeżeli stanowić będzie mniej niż 4 % ogółu przywozu podobnego produktu we Wspólnocie, chyba że przywóz z krajów rozwijających się, których poszczególny udział w całości przywozu stanowi mniej niż 4 %, łącznie wynosi ponad 9 % ogółu przywozu podobnego produktu we Wspólnocie.

5. Jeżeli jest to jedyne zakończone postępowanie, w którym kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych jest niższa niż odpowiedni minimalny poziom dla eksporterów indywidualnych, którzy nadal są objęci postępowaniem i mogą być przedmiotem powtórnego postępowania w przypadku kolejnego przeglądu przeprowadzonego w danym kraju na podstawie z art. 18 i 19, wówczas kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych jest uznawana za minimalną, jeżeli kwota ta jest niższa niż 1 % *ad valorem*, z wyjątkiem dochodzeń dotyczących przywozu z krajów rozwijających się minimalny próg wynosi 2 % *ad valorem*.

Artykuł 15

Nałożenie ostatecznych opłat celnych

1. W przypadku gdy ostatecznie ustalony stan faktyczny wykazuje istnienie subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych oraz szkodę spowodowaną w ich konsekwencji i gdy interes Wspólnoty wymaga interwencji zgodnie z art. 31, Rada, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego, nakłada ostateczne cło antydumpingowe.

Rada przyjmuje wniosek, chyba że w terminie miesiąca od jego złożenia zostanie on odrzucony zwykłą większością głosów przez Komisję.

W przypadku obowiązywania cła tymczasowego propozycję działań ostatecznych przedkłada się nie później niż jeden miesiąc przed wygaśnięciem tego cła.

Nie nakłada się środków, jeśli subsydiów lub subsydia są wycofane lub wykazano, że subsydia nie przynoszą żądanej korzyści eksporterom.

Kwota cła wyrównawczego nie może przekraczać kwoty subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych, z których, jak stwierdzono, korzystają eksporterzy, ustalonej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, lecz powinna być niższa niż całkowita kwota subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych, jeżeli takie niższe należności celne są odpowiednie do usunięcia szkody dla wspólnotowego przemysłu.

2. Cło wyrównawcze jest nakładane w każdym przypadku w odpowiednich kwotach, na niedyskryminacyjnej podstawie, na przywóz produktu ze wszystkich źródeł, co do którego stwierdzono, że korzysta z subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych oraz powoduje szkodę, z wyjątkiem przywozu z tych źródeł, wobec których przyjęto zobowiązania na warunkach niniejszego rozporządzenia. Rozporządzenie nakładające cło określa cło dla każdego dostawcy lub, jeżeli jest to niewykonalne, dla danego kraju dokonującego dostaw.

3. W przypadku gdy Komisja ogranicza swoje badanie zgodnie z art. 27, cło wyrównawcze stosowane na przywóz od eksporterów bądź producentów, którzy ujawnili się zgodnie z art. 27, lecz nie zostali objęci badaniem, nie przekroczy średniej ważonej kwoty subsydiów, stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych, ustalonej dla stron stanowiących wzorzec.

Do celów niniejszego ustępu Komisja nie bierze pod uwagę zerowych lub minimalnych kwot subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych oraz kwot subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych ustalonych w okolicznościach określonych w art. 28.

Indywidualne cła są stosowane w przypadku przywozu od eksportera lub producenta, dla których wyliczono indywidualną kwotę subsydiów, zgodnie z przepisami art. 27.

Artykuł 16

Działanie z mocą wsteczną

1. Środki tymczasowe oraz ostateczne cła wyrównawcze są stosowane wyłącznie do produktów, które wchodzi do swobodnego obrotu po tym, jak środki podjęte na podstawie art. 12 ust. 1 lub art. 15 ust. 1, w zależności od przypadku, wchodzi w życie, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w niniejszym rozporządzeniu.

2. W przypadku gdy zastosowano cło tymczasowe, a ustalony ostatecznie stan faktyczny wskazuje na istnienie subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych oraz szkody, Rada zdecyduje, bez względu na to, czy ma zostać nałożone ostateczne cło wyrównawcze, czy też nie, jaką część tymczasowego cła należy ostatecznie pobierać.

W tym celu „szkoda” nie obejmuje istotnego opóźnienia w ustanowieniu przemysłu Wspólnoty ani zagrożenia wyrządzenia istotnej szkody, z wyjątkiem sytuacji, w której stwierdzono, że w razie niezastosowania tymczasowych środków zagrożenie to mogłoby przekształcić się w istotną szkodę. We wszystkich pozostałych przypadkach obejmujących takie zagrożenie bądź opóźnienie wszelkie tymczasowe kwoty zostaną uwolnione, a ostateczne opłaty celne mogą być nakładane wyłącznie z dniem ostatecznego stwierdzenia zagrożenia bądź materialnego opóźnienia.

3. Jeżeli ostateczne cło wyrównawcze jest wyższe od cła tymczasowego, kwota będąca różnicą nie będzie pobierana. Jeżeli ostateczne opłaty celne są niższe od cła tymczasowego, opłata celna zostanie ponownie wyliczona. W przypadku gdy ostateczne ustalenie będzie negatywne, cło tymczasowe nie zostanie potwierdzone.

4. Ostateczne cło wyrównawcze może być nałożone na produkty, które wprowadzono do spożycia nie później niż 90 dni przed terminem zastosowania środków tymczasowych, lecz nie przed wszczęciem dochodzenia,

Akapit pierwszy stosuje się, pod warunkiem że:

- a) przywóz został zarejestrowany zgodnie z art. 24 ust. 5;
- b) importerzy mieli możliwość wysłuchania uwag Komisji;
- c) występują krytyczne okoliczności, w których w przypadku subsydiowanego produktu, szkoda, która jest trudna do naprawienia, jest spowodowana masowym przywozem w stosunkowo krótkim okresie produktu korzystającego z subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych zgodnie z warunkami niniejszego rozporządzenia; oraz
- d) uważa się za niezbędne, w celu wykluczenia ponownego wystąpienia takiej szkody, dokonanie oceny nałożonych celów wyrównawczych na ten przywóz.

5. W przypadku naruszenia lub wycofania się ze zobowiązań ostateczne opłaty celne są nakładane na towary dopuszczone do swobodnego obrotu nie później niż 90 dni przed zastosowaniem środków tymczasowych, pod warunkiem że przywóz został zarejestrowany zgodnie z art. 24 ust. 5 oraz że taka ocena wsteczna nie jest stosowana w przypadku przywozu, który ma miejsce przed naruszeniem bądź wycofaniem się ze zobowiązań.

Artykuł 17

Czas trwania

Środek wyrównawczy pozostaje w mocy tak długo, i w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla zwalczania subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, które wyrażają szkodę.

Artykuł 18

Przeglądy w przypadku wygaśnięcia

1. Ostateczny środek wyrównawczy wygasa po pięciu latach od jego wprowadzenia lub po pięciu latach od dnia ostatniego przeglądu obejmującego zarówno subsydiowanie, jak również szkody, chyba że w trakcie przeglądu zostanie ustalone, że takie wygaśnięcie może prowadzić do kontynuacji lub ponownego wystąpienia subsydiowania i szkody. Taki przegląd w przypadku wygaśnięcia środków wyrównawczych jest podejmowany z inicjatywy Komisji lub na wniosek złożony przez lub w imieniu producentów Wspólnoty, a środek nadal obowiązuje do czasu uzyskania wyników z takiego przeglądu.

2. Przegląd w przypadku wygaśnięcia środków wyrównawczych jest podejmowany wówczas, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody świadczące o tym, że takie wygaśnięcie mogłoby doprowadzić do kontynuacji lub ponownego wystąpienia subsydiowania i szkody. Takie prawdopodobieństwo może być, na przykład, potwierdzone dowodami wskazującymi na kontynuowanie subsydiowania i szkody, bądź dowodami wskazującymi, że usunięcie szkody jest częściowo lub wyłącznie uzależnione od istnienia środków, bądź też dowodów na istnienie okoliczności po stronie eksporterów lub warunków rynkowych wskazujących na prawdopodobieństwo dalszego szkodliwego subsydiowania.

3. Prowadząc dochodzenia zgodnie z niniejszym artykułem, eksporterzy, importerzy, władze publiczne kraju pochodzenia i/lub wywozu oraz producenci Wspólnoty mają możliwość wzmocnienia, odrzucenia lub przedstawienia uwag na temat kwestii przedstawionych we wniosku o dokonanie przeglądu, a wnioski są wyciągane z uwzględnieniem stosownych i należycie udokumentowanych dowodów dotyczących kwestii, czy istnieje prawdopodobieństwo, że wygaśnięcie środków doprowadzi do kontynuacji bądź ponownego wystąpienia subsydiowania i szkody.

4. Zawiadomienie o zbliżającym się wygaśnięciu środków jest publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* we właściwym czasie w ostatnim roku stosowania określonym w niniejszym artykule. Po tym terminie producenci Wspólnoty będą mieli prawo, nie później niż trzy miesiące przed końcem pięcioletniego okresu, do złożenia wniosku o dokonanie przeglądu zgodnie z ust. 2. Należy również opublikować zawiadomienie o wygaśnięciu środków zgodnie z niniejszym artykułem.

Artykuł 19

Przeglądy okresowe

1. Potrzeba dalszego stosowania środków może również podlegać przeglądowi, w uzasadnionym przypadku, z inicjatywy Komisji lub na wniosek państw członkowskich

lub, o ile minął odpowiedni termin, a przynajmniej jeden rok od momentu stosowania ostatecznych środków, na wniosek eksportera, importera lub producentów Wspólnoty lub kraju pochodzenia i/lub wywozu, który zawiera wystarczające dowody uzasadniające potrzebę takiego przeglądu okresowego.

2. Przegląd okresowy zostaje podjęty w przypadku gdy wniosek zawiera wystarczające dowody na to, że dalsze stosowanie środków nie jest niezbędne dla zrównoważenia cła wyrównawczego i/lub, że istnieje małe prawdopodobieństwo dalszego występowania lub ponownego wystąpienia szkody w przypadku usunięcia lub zmiany środka lub też, że dotychczasowy środek nie jest już wystarczający dla zwalczania subsydium stanowiącego podstawę dla środków wyrównawczych powodujących szkodę.

3. W przypadku gdy nałożone cła wyrównawcze są niższe niż kwota stwierdzonych subsydiów, podjęty zostanie przegląd okresowy, jeżeli producenci Wspólnoty lub inna zainteresowana strona przedstawią, zazwyczaj w okresie dwóch lat od wejścia w życie środka, wystarczające dowody, że po pierwotnym okresie dochodzenia oraz przed nałożeniem środków lub w ich następstwie ceny eksportowe zmniejszyły się lub nie nastąpiły żadne ruchy albo nastąpiły niewystarczające ruchy cen odsprzedaży lub dalszych cen sprzedaży towaru przywożonego we Wspólnocie. W przypadku gdy dochodzenie potwierdzi zarzuty, wyrównawcze należności celne mogą być podwyższone do poziomu, w którym osiągnięty zostanie wzrost cen konieczny do usunięcia szkody. Jednakże podwyższony poziom należności celnych nie przekroczy kwoty subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych.

Pod warunkami wskazanymi powyżej przegląd okresowy może także być wszczęty z inicjatywy Komisji lub na wniosek państwa członkowskiego.

4. Prowadząc dochodzenie zgodnie z niniejszym artykułem, Komisja może między innymi rozważyć, czy nastąpiła istotna zmiana okoliczności dotyczących udzielania subsydiów i występowania szkody lub czy dotychczasowe środki zapewniają oczekiwane wyniki w zakresie usunięcia szkody określone poprzednio w art. 8. W tym zakresie uwzględnione zostaną w ostatecznych ustaleniach wszystkie istotne i należycie udokumentowane dowody.

Artykuł 20

Przeglądy w trybie przyspieszonym

Każdy eksporter, którego wywóz podlega ostatecznym wyrównawczym opłatom celnym, lecz który nie był przedmiotem indywidualnego dochodzenia podczas pierwotnego dochodzenia z przyczyn innych niż odmowa współpracy z Komisją, ma prawo, na wniosek, do przeglądu w trybie przyspieszonym w celu niezwłocznego ustalenia przez Komisję indywidualnej stawki ceł wyrównawczych dla tego eksportera.

Przegląd taki zostaje podjęty po konsultacjach z Komitetem Doradczym oraz po umożliwieniu producentom Wspólnoty przedstawienia uwag.

Artykuł 21

Refundacje

1. Bez względu na przepisy art. 18 importer może żądać zwrotu pobranych opłat celnych w przypadku wykazania, że kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, na podstawie której opłaty celne zostały opłacone, została albo wycofana, albo obniżona do poziomu poniżej obowiązującej opłaty celnej.

2. Wnioskując o refundację ceł wyrównawczych, importer składa wniosek do Komisji. Wniosek powinien być przedłożony za pośrednictwem państwa członkowskiego, na którego terytorium produkty zostały dopuszczone do swobodnego obrotu, w ciągu sześciu miesięcy od daty, w której kwota nakładanych ostatecznych opłat celnych jest należycie określona przez właściwe organy władze lub od daty, w której podjęto ostateczną decyzję o pobraniu kwot zabezpieczonych w formie cła tymczasowego. Państwa członkowskie niezwłocznie przesyłają wniosek do Komisji.

3. Wniosek o zwrot zostanie uznany za należycie poparty dowodami tylko wówczas, gdy zawiera precyzyjne informacje na temat żądanej kwoty zwrotu ceł wyrównawczych oraz dokumentację celną odnoszącą się do wyliczenia i płatności takiej kwoty. Wniosek zawiera również dowody, odnośnie do reprezentatywnego okresu, wskazujące na kwotę subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych dla eksportera lub producenta, wobec którego stosuje się opłaty celne. W przypadkach gdy importer nie jest związany z danym eksporterem czy producentem i informacje takie nie mogą być niezwłocznie udostępnione lub jeżeli eksporter lub producent nie chce ich udostępnić importerowi, wniosek musi zawierać oświadczenie eksportera lub producenta, że kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych została obniżona lub cofnięta, zgodnie z niniejszym artykułem, oraz że odnośne dowody na poparcie zostaną przekazane Komisji. W przypadku nieprzedstawienia takich dowodów przez eksportera lub producenta w odpowiednim czasie wniosek jest odrzucany.

4. Komisja, po konsultacjach z Komitetem Doradczym, podejmuje decyzję, czy i w jakim zakresie wniosek należy przyjąć lub może również podjąć w dowolnym momencie decyzję o przeprowadzeniu przeglądu okresowego, w którym to przypadku informacje i ustalenia wynikające z takiego przeglądu, przeprowadzonego zgodnie z przepisami stosowanymi w przypadku takich przeglądów, są wykorzystane do stwierdzenia, czy i w jakim stopniu refundacja jest uzasadniona.

Zwroty opłat celnych mają miejsce zazwyczaj w ciągu 12 miesięcy, a w żadnym razie nie później niż w ciągu 18 miesięcy od daty złożenia wniosku o refundację należycie popartego dowodami przez importera produktu podlegającego cłom wyrównawczym.

Wypłata zatwierdzonej refundacji przez państwa członkowskie następuje zwykle w ciągu 90 dni od wydania decyzji, o której mowa w akapicie pierwszym.

Artykuł 22

Ogólne przepisy dotyczące przeglądów i refundacji

1. Odpowiednie przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące procedur i przebiegu dochodzenia, z wyjątkiem przepisów określających terminy, stosuje się do wszystkich przeglądów prowadzonych na podstawie art. 18, 19 i 20.

Przeglądy prowadzone na podstawie art. 18 i 19 przeprowadza się niezwłocznie i zazwyczaj kończy w terminie 12 miesięcy od dnia wszczęcia przeglądu. Przeglądy na podstawie art. 18 i 19 kończą się bezwarunkowo w terminie 15 miesięcy od dnia wszczęcia.

Przeglądy na podstawie art. 20 kończą się bezwarunkowo w terminie dziewięciu miesięcy od dnia wszczęcia.

Jeśli w tym samym postępowaniu wszczynany zostaje przegląd na podstawie art. 18 w trakcie przeglądu na podstawie art. 19, wówczas przegląd na podstawie art. 19 kończy się w tym samym terminie, jaki został powyżej przewidziany dla przeglądu na podstawie art. 18.

Komisja przedstawia Radzie propozycję działania nie później niż miesiąc przed upłynięciem powyższych terminów.

W przypadku nieukończenia dochodzenia w powyższych terminach środki:

- a) wygasają w odniesieniu do dochodzeń na podstawie art. 18;
- b) wygasają w przypadku dochodzeń prowadzonych na podstawie art. 18 i 19 równolegle, kiedy w tym samym postępowaniu dochodzenie na podstawie art. 18 zostało wszczęte w trakcie dochodzenia na podstawie art. 19 albo kiedy takie przeglądy wszczęto w tym samym czasie; albo
- c) nie ulegają zmianie w dochodzeniach na podstawie art. 19 i 20.

Zawiadomienie o aktualnym wygaśnięciu lub utrzymaniu środków zgodnie z niniejszym ustępem jest publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Przeglądy zgodnie z art. 18, 19 i 20 są podejmowane przez Komisję po konsultacjach z Komitetem Doradczym.

3. Jeżeli uzasadniają to przeglądy, środki są uchylane lub utrzymane zgodnie z art. 18, bądź uchylane, utrzymane lub zmienione zgodnie z art. 19 i 20, przez organ wspólnotowy odpowiedzialny za ich wprowadzenie.

4. W przypadku uchylecia środków w stosunku do indywidualnych eksporterów, lecz nie wobec całego kraju, eksporterzy tacy podlegają nadal postępowaniu i mogą być przedmiotem ponownego dochodzenia w kolejnym przeglądzie przeprowadzonym dla kraju zgodnie z niniejszym artykułem.

5. W przypadku gdy przegląd środków zgodnie z art. 19 ma miejsce pod koniec okresu stosowania środków określonych w art. 18, środki są również przedmiotem dochodzenia zgodnie z przepisami art. 18.

6. We wszystkich dochodzeniach dotyczących przeglądu lub refundacji, prowadzonych zgodnie z art. 18–21, Komisja, pod warunkiem że nie uległy zmianie okoliczności, stosuje te same metody jak w dochodzeniu, które doprowadziło do nałożenia cła, z należytym uwzględnieniem art. 5, 6, 7 i 27.

Artykuł 23

Obejście

1. Wyrównawcze należności celne nałożone na mocy niniejszego rozporządzenia mogą być rozszerzone, tak aby objęły przywóz z krajów trzecich, których dotyczy środek produktów podobnych, zarówno nieznacznie zmodyfikowanych, jak też niemodyfikowanych, lub przywóz z krajów trzecich nieznacznie zmodyfikowanych produktów podobnych lub ich części, jeżeli ma miejsce obejście obowiązujących środków.

2. Cła wyrównawcze nieprzekraczające pozostałych celów wyrównawczych nałożonych zgodnie z art. 15 ust. 2 można rozszerzyć, tak aby objęły przywożone towary od przedsiębiorców korzystających z cel indywidualnych w krajach, których dotyczy środek, w przypadku gdy obowiązujące środki są omijane.

3. Obejście definiuje się jako zmianę struktury handlu między krajami trzecimi a Wspólnotą lub między pojedynczymi przedsiębiorstwami w kraju, którego dotyczy środek, a Wspólnotą, która to zmiana wynika z praktyki, procesu lub pracy, dla których brak jest należytego uzasadnienia ekonomicznego lub przyczyny innej niż nałożenie należności celnych oraz jeżeli istnieją dowody, że efekty środków zaradczych w formie należności celnych są naruszone pod względem cen lub ilości podobnych produktów oraz że przywożony podobny produkt lub jego części nadal korzystają z subsydium.

Praktyka, proces lub prace, o których mowa w akapicie pierwszym, polegają między innymi na:

- a) nieznacznej modyfikacji przedmiotowego towaru, tak aby podlegał on zakwalifikowaniu pod takie regulacje celne, które zazwyczaj nie są objęte środkami, pod warunkiem że zmiana taka nie zmienia istotnej charakterystyki tego towaru;
- b) wysyłce towaru objętego środkiem za pośrednictwem państw trzecich; oraz
- c) reorganizowaniu przez eksporterów lub producentów ich struktury lub kanałów sprzedaży w kraju objętym środkiem, aby ostatecznie wyeksportować własne towary do Wspólnoty za pośrednictwem producentów korzystających z indywidualnej stawki celnej niższej od stawki mającej zastosowanie dla towarów tych wytwórców.

4. Dochodzenia na mocy niniejszego artykułu wszczynają się z inicjatywy Komisji, na wniosek państwa członkowskiego lub każdej zainteresowanej strony, w przypadkach gdy wniosek zawiera wystarczające dowody dotyczące czynników wymienionych w ust. 1, 2 i 3. Wszczęcie następuje po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego w drodze rozporządzenia Komisji, które może także nakazać organom celnym odprawienie przywozu z zastrzeżeniem rejestracji zgodnie z art. 24 ust. 5 lub żądania gwarancji.

Dochodzenia prowadzone są przez Komisję, której mogą towarzyszyć organy celne, i kończą się w ciągu dziewięciu miesięcy.

W przypadku gdy początkowo ustalone fakty uzasadniają rozszerzenie środków, rozszerzenia tego dokonuje Rada na wniosek Komisji, po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego. Rada przyjmuje wniosek, chyba że w terminie miesiąca od jego złożenia przez Komisję zostanie on odrzucony zwykłą większością głosów przez Radę.

Rozszerzenie skutkuje, począwszy od daty nałożenia obowiązku rejestracji na podstawie art. 24 ust. 5 lub żądania gwarancji. Odpowiednie przepisy proceduralne niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do wszczynania i prowadzenia dochodzeń mają zastosowanie na podstawie niniejszego artykułu.

5. Przywożone towary nie podlegają rejestracji na podstawie art. 24 ust. 5 ani środkom, w przypadku gdy handel nimi prowadzą przedsiębiorstwa korzystające ze zwolnień.

6. Wnioski o przyznanie zwolnienia wraz ze stosownymi dowodami przedstawia się w terminach wskazanych we wszczynającym dochodzenie rozporządzeniu Komisji.

W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące omijaniem wykonywane są poza Wspólnotą, zwolnienie może zostać przyznane producentom przedmiotowego towaru, którzy wykażą, że nie są związani z żadnym z producentów objętych środkiem oraz że uznano, iż nie biorą udziału w praktyce omijania środków, stosownie do definicji w ust. 3.

W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące omijaniem wykonywane są wewnątrz Wspólnoty, zwolnienie może zostać przyznane importerom, którzy wykażą, że nie są w żaden sposób związani z producentami objętymi środkami.

Zwolnienia te przyznawane są w drodze decyzji Komisji po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego albo decyzji Rady nakładającej środki i pozostają w mocy w okresie i na warunkach w nich przewidzianych.

Pod warunkiem spełnienia wymagań ustanowionych w art. 20 zwolnienia można przyznać także po zakończeniu dochodzenia prowadzącego do rozszerzenia środków.

7. Po upływie co najmniej roku od rozszerzenia środka oraz w przypadku złożenia wniosku lub możliwości złożenia wniosku o zwolnienie przez znaczącą liczbę stron Komisja może zadecydować o wszczęciu przeglądu rozszerzenia środka. Każdy taki przegląd jest prowadzony zgodnie z postanowieniami art. 22 ust. 1 mającego zastosowanie do przeglądu na podstawie art. 19.

8. Żadne postanowienie niniejszego artykułu nie stanowi przeszkody dla normalnego stosowania obowiązujących przepisów w zakresie opłat celnych.

Artykuł 24

Przepisy ogólne

1. Tymczasowe lub ostateczne cła wyrównawcze są nakładane na mocy rozporządzenia i pobierane przez państwa członkowskie w formie, według określonej stawki i zgodnie z innymi kryteriami ustanowionymi w rozporządzeniu nakładającym takie opłaty celne. Takie opłaty celne będą pobierane niezależnie od opłat celnych, podatków i innych opłat nakładanych normalnie na przywóz.

Żaden produkt nie podlega jednocześnie środkom antydumpingowym i cłom wyrównawczym w jednej i tej samej sytuacji wynikającej z dumpingu lub subsydiowania wywozu.

2. Rozporządzenia nakładające tymczasowe lub ostateczne cła wyrównawcze oraz rozporządzenia bądź decyzje przyjmujące zobowiązania lub kończące dochodzenia czy postępowanie są publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Takie rozporządzenia lub decyzje zawierają w szczególności, przy zapewnieniu należytej ochrony poufnych informacji,

nazwiska eksporterów, w miarę możliwości, lub nazwy krajów, których to dotyczy, opis produktu oraz skrótove przedstawienie stanu faktycznego i okoliczności istotnych dla określenia subsydium i szkody. W każdym przypadku znane zainteresowane strony otrzymują kopię rozporządzenia lub decyzji. Przepisy niniejszego ustępu stosuje się *mutatis mutandis* do przeglądów.

3. Szczególne przepisy, zwłaszcza w odniesieniu do wspólnej definicji pojęcia pochodzenia, zawartej w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾ mogą być zastosowane na mocy niniejszego rozporządzenia.

4. W interesie Wspólnoty środki nałożone na mocy niniejszego rozporządzenia mogą zostać zawieszona decyzją Komisji, po konsultacji z Komitetem Doradczym, na okres dziewięciu miesięcy. Zawieszenie może zostać przedłużone na kolejny okres nie dłuższy niż jeden rok, jeżeli Rada podejmie taką decyzję na wniosek Komisji.

Rada przyjmuje wniosek, chyba że w terminie miesiąca od jego złożenia przez Komisję zostanie on odrzucony zwykłą większością głosów przez Radę.

Środki mogą zostać zawieszona wyłącznie w przypadku gdy warunki rynkowe tymczasowo uległy zmianie w takim zakresie, że wskutek zawieszenia nie powinna ponownie nastąpić szkoda, oraz z zastrzeżeniem, że przemysł wspólnotowy miał możliwość wyrażenia na ten temat opinii, która została uwzględniona. Środki mogą zostać wprowadzone ponownie w dowolnym terminie i po przeprowadzeniu konsultacji, jeżeli przyczyna zawieszenia ustała.

5. Komisja może, po konsultacjach z Komitetem Doradczym, zlecić organom celnym podjęcie właściwych kroków dla rejestracji przywozu, tak by można było następnie zastosować środki wobec tego przywozu z dniem jego rejestracji.

Przywóz może podlegać rejestracji w wyniku wniosku przedstawionego przez przemysł Komisji, zawierającego dostateczne dowody uzasadniające takie działanie.

Rejestracja zostaje wprowadzona w drodze rozporządzenia, które określi cel działania oraz, jeżeli to właściwe, szacunkową kwotę ewentualnego zobowiązania w przyszłości. Przywóz nie będzie podlegać rejestracji dłużej niż przez okres dziewięciu miesięcy.

6. Państwa członkowskie składają Komisji miesięczne raporty na temat przywozu produktów podlegających dochodzeniu oraz środkom i na temat kwoty opłat celnych pobranych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

⁽¹⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.

7. Nie naruszając postanowień ust. 6, Komisja może w konkretnych przypadkach wnioskować do państw członkowskich o dostarczenie informacji koniecznych do skutecznego monitorowania stosowania środków. W tym zakresie stosuje się postanowienia art. 11 ust. 3 i ust. 4. Wszelkie dane dostarczone przez państwa członkowskie na podstawie tego artykułu objęte są postanowieniami art. 29 ust. 6.

Artykuł 25

Konsultacje

1. Wszelkie konsultacje przewidywane w niniejszym rozporządzeniu, z wyjątkiem określonych w art. 10 ust. 7 oraz art. 11 ust. 10, mają miejsce ramach Komitetu Doradczego, który składa się z przedstawicieli każdego z państw członkowskich oraz przedstawiciela Komisji jako przewodniczącego. Konsultacje są prowadzone niezwłocznie na wniosek państwa członkowskiego lub z inicjatywy Komisji, a w każdym razie w okresie umożliwiającym przestrzeganie terminów określonych w niniejszym rozporządzeniu.

2. Komitet obraduje po zwołaniu przez przewodniczącego. Przewodniczący bezzwłocznie, jednak nie później niż na 10 dni przed posiedzeniem, przekazuje państwu członkowskim wszelkie istotne informacje.

3. W miarę potrzeby konsultacje mogą mieć miejsce wyłącznie w formie pisemnej. W takim przypadku Komisja powiadamia państwa członkowskie i określa termin, w którym są one uprawnione do wyrażania swoich opinii lub wnioskowania o ustne konsultacje, które organizuje przewodniczący, pod warunkiem że takie ustne konsultacje odbędą się w okresie umożliwiającym przestrzeganie terminów określonych w niniejszym rozporządzeniu.

4. Konsultacje dotyczą w szczególności:

- a) istnienia subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych i metod ustalania ich wysokości;
- b) istnienia i rozmiarów szkody;
- c) związku przyczynowego między przywozem subsydiowanym i szkodą;
- d) środków, które w tych okolicznościach są właściwe dla zapobiegania lub zaradzenia szkodzie, spowodowanej przez subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych i sposobów na wprowadzanie tych środków w życie.

Artykuł 26

Wizyty kontrolne

1. Komisja, jeżeli uzna to za właściwe, przeprowadzi wizyty mające na celu kontrolę dokumentów importerów, eksporterów, handlowców, agentów, producentów, stowarzyszeń i organizacji handlowych, weryfikację dostarczonych informacji na temat subsydiów i szkody. W razie nieotrzymania właściwej i terminowej odpowiedzi wizyta kontrolna nie może być przeprowadzona.

2. Komisja może, w razie konieczności, przeprowadzić dochodzenia w państwach trzecich pod warunkiem że uzyska zgodę zainteresowanych firm, że powiadomi dany kraj oraz że ten ostatni nie wyrazi sprzeciwu wobec dochodzenia. Niezwłocznie po uzyskaniu zgody zainteresowanych firm Komisja powiadamia kraj pochodzenia i/lub wywozu o nazwach i adresach firm, w których zostaną przeprowadzone wizyty, oraz o uzgodnionych terminach.

3. Zainteresowane firmy zostaną powiadomione o charakterze informacji, które zostaną poddane weryfikacji podczas tych wizyt kontrolnych, aczkolwiek nie powinno to stanowić przeszkody w żądaniu przekazania, w trakcie weryfikacji, dalszych szczegółowych informacji w świetle uzyskanych informacji.

4. W dochodzeniach prowadzonych zgodnie z ust. 1, 2 oraz 3 Komisja jest wspomagana przez urzędników tych państw członkowskich, które tego zażądata.

Artykuł 27

Ustalanie wzorca

1. W przypadkach gdy liczba osób wnoszących skargę, eksporterów lub importerów, rodzajów produktu lub transakcji jest duża, dochodzenie może zostać ograniczone do:

- a) rozsądnej liczby stron, produktów czy transakcji wybranych wrywkowo, używając wzorców statystycznie reprezentatywnych na podstawie informacji dostępnych w momencie wyboru; lub
- b) największej reprezentatywnej ilości produkcji, sprzedaży i wywozu, która może być należycie zbadana w dostępnym okresie.

2. Wybór stron, rodzajów produktów czy transakcji dokonany zgodnie z niniejszym artykułem należy do Komisji, aczkolwiek preferowany będzie wybór wzorca w konsultacji i za zgodą zainteresowanych stron, pod warunkiem że strony takie ujawnią się i dostarczą wystarczających dostępnych informacji w ciągu trzech tygodni od wszczęcia dochodzenia w celu umożliwienia wyboru reprezentatywnego wzorca.

3. W przypadkach gdy badanie zostało ograniczone zgodnie z niniejszym artykułem, indywidualna kwota subsydiowania stanowiącego podstawę środków wyrównawczych zostaje wyliczona dla każdego eksportera czy producenta, który nie został pierwotnie wybrany, a który przedstawi niezbędne informacje w terminie określonym w niniejszym rozporządzeniu, z wyjątkiem przypadku gdy liczba eksporterów czy producentów jest tak duża, że indywidualne badania byłyby uciążliwe i uniemożliwiłyby zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie.

4. W przypadku podjęcia decyzji o wybraniu wzorca i zaistnieniu pewnego stopnia odmowy współpracy ze strony niektórych bądź wszystkich wybranych stron, co mogłoby mieć istotny niekorzystny wpływ na wyniki dochodzenia, można wybrać nowy wzorec.

Jednakże w przypadku utrzymywania się istotnego stopnia odmowy współpracy lub braku dostatecznego czasu na wybranie nowego wzorca stosuje się odpowiednie przepisy art. 28.

Artykuł 28

Odmowa współpracy

1. W przypadkach, w których jakkolwiek zainteresowana strona odmawia lub nie zapewnia dostępu do niezbędnych informacji w terminach określonych w niniejszym rozporządzeniu albo znacznie utrudnia dochodzenie, poszukiwania wstępne lub końcowe, potwierdzające lub negatywne, mogą być osądzone na podstawie dostępnego stanu faktycznego.

W przypadku gdy okaże się, że zainteresowana strona przedstawiła fałszywe lub wprowadzające w błąd informacje, informacje te nie zostaną uwzględnione i wykorzystany zostanie dostępny stan faktyczny.

Zainteresowane strony powinny być świadome konsekwencji odmowy współpracy.

2. Nieudzielenie odpowiedzi w formie skomputeryzowanej nie będzie traktowane jako odmowa współpracy, pod warunkiem że zainteresowana strona wykaże, że udzielenie żądanej odpowiedzi powodowałoby dodatkowe obciążenia lub nieuzasadnione dodatkowe koszty.

3. Jeżeli informacje dostarczone przez zainteresowaną stronę nie są bez zarzutu pod każdym względem, powinny być jednak uwzględnione, pod warunkiem że braki nie powodują nadmiernej trudności w dojściu do dokładnych ustaleń oraz że informacje zostały właściwie przedłożone w odpowiednim czasie i mogą być zweryfikowane, oraz że strona działała w miarę swoich najlepszych możliwości.

4. W przypadku odrzucenia dowodów lub informacji strona przedstawiająca te dowody bądź informacje zostanie niezwłocznie powiadomiona o powodach odrzucenia i będzie miała możliwość udzielenia dalszych wyjaśnień w określonym terminie. Jeżeli wyjaśnienia uznane zostaną za niezadowalające, powody odrzucenia takich dowodów bądź informacji zostaną ujawnione i przedstawione w publikowanych ustaleniach.

5. Jeżeli ustalenia, łącznie z tymi, które dotyczą kwoty subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych, oparte są na przepisach ust. 1, w tym informacjach przedstawionych w skardze, w miarę możliwości oraz z należytym uwzględnieniem limitu czasowego dochodzenia, zostaną one sprawdzone przez odniesienie do dostępnych informacji z innych, niezależnych źródeł, takich jak publikowane cenniki, oficjalne statystyki przywozu oraz deklaracje celne, czy też informacje uzyskanych od innych zainteresowanych stron w trakcie dochodzenia. Takie informacje mogą zawierać stosowne dane odnoszące się do rynku światowego lub innych rynków reprezentatywnych, gdzie sytuacja tego wymaga.

6. Jeżeli zainteresowana strona nie współpracuje lub współpracuje częściowo, uniemożliwiając ujawnienie istotnych informacji, wynik może być dla strony mniej korzystny, niż gdyby współpracowała.

Artykuł 29

Poufność

1. Wszelkie informacje, które ze swojej istoty są poufne (np. takie, których ujawnienie stworzyłoby korzystne warunki dla konkurencji lub miałyby poważny niekorzystny wpływ na osobę składającą informacje lub na osobę, od której uzyskała ona informacje) lub złożone jako poufne przez strony uczestniczące w postępowaniu, będą przez władze traktowane jako takie, o ile podane zostanie właściwe uzasadnienie.

2. Od zainteresowanych stron dostarczających poufnych informacji wymagane jest przedłożenie ich podsumowania, niemającego poufnego charakteru. Podsumowania te muszą być na tyle szczegółowe, aby umożliwiły właściwe zrozumienie informacji dostarczanych jako poufne. W wyjątkowych okolicznościach strony takie mogą wskazać, że informacje takie nie nadają się do podsumowania. W takich wyjątkowych okolicznościach należy złożyć oświadczenie podające powody, dla których niemożliwe jest przedstawienie podsumowania.

3. Jeśli zostanie uznane, że wniosek o zachowanie poufności nie jest uzasadniony, oraz jeśli dostawca informacji nie chce udostępnić informacji ani upoważnić do jej ujawnienia w formie uogólnionej lub podsumowania, wówczas informacje nie będą uwzględnione, chyba że można wykazać w sposób zadowalający z właściwych źródeł, że informacje są poprawne. Wnioski o zachowanie poufności nie będą odrzucane w sposób arbitralny.

4. Niniejszy artykuł nie wyklucza ujawnienia przez władze Wspólnoty informacji ogólnych, w szczególności przyczyn, na których opierają się decyzje podjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia, lub ujawnienia dowodów opartych na tych informacjach przez władze Wspólnoty, jako niezbędnych dla wyjaśnienia tych przyczyn w postępowaniu sądowym. Takie ujawnienie musi brać pod uwagę prawnie uzasadniony interes zainteresowanych stron, ażeby ich tajemnice handlowe i państwowe nie zostały ujawnione.

5. Ani Rada, ani Komisja, ani państwa członkowskie, czy też ich urzędnicy nie ujawnią żadnej informacji otrzymanej na podstawie niniejszego rozporządzenia, o której poufnie traktowanie prosiła osoba dostarczająca, bez jej wyraźnej zgody. Nie będzie ujawniana, z wyjątkiem szczególnych przypadków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, wymiana informacji między Komisją a państwami członkowskimi, ani żadne informacje związane z konsultacjami przeprowadzanymi zgodnie z art. 25 lub konsultacjami określonymi w art. 10 ust. 7 i art. 11 ust. 10, ani żadne wewnętrzne dokumenty sporządzone przez władze Wspólnoty lub jej państwa członkowskie.

6. Informacje uzyskane na podstawie niniejszego rozporządzenia są wykorzystywane wyłącznie do celów, dla których o nie wnioskowano.

Postanowienie to nie wyklucza wykorzystania informacji uzyskanych w kontekście jednego dochodzenia na potrzeby wszczęcia innego dochodzenia w ramach tego samego postępowania w odniesieniu do tego samego produktu podobnego.

Artykuł 30

Ujawnienie

1. Strony wnoszące skargi, importerzy i eksporterzy oraz reprezentujące ich stowarzyszenia, kraj pochodzenia lub kraj wywozu mogą żądać ujawnienia szczegółowych informacji leżących u podstaw faktów i okoliczności, na podstawie których wprowadzone zostały środki tymczasowe. Wnioski o ujawnienie informacji są składane w formie pisemnej niezwłocznie po wprowadzeniu środków tymczasowych, a ujawnienie następuje w formie pisemnej w najszybszym możliwym terminie.

2. Strony wspomniane w ust. 1 mogą wnosić o ostateczne ujawnienie istotnych faktów i okoliczności, na podstawie których zamierza się zalecić wprowadzenie środków ostatecznych lub zakończenie dochodzenia, lub postępowanie bez wprowadzania środków, przy czym szczególną uwagę zwraca się na ujawnianie faktów lub okoliczności, które różnią się od tych wykorzystywanych przy wprowadzeniu środków tymczasowych.

3. Wnioski o ostateczne ujawnienie są kierowane do Komisji w formie pisemnej i przyjmowane w przypadku wprowadzenia celów tymczasowych, przez okres nie dłuższy niż jeden miesiąc od wprowadzenia takich celów. Jeśli tymczasowe cła nie zostały nałożone, strony mogą składać wnioski o ostateczne ujawnienie w terminie określonym przez Komisję.

4. Ostateczne ujawnienie należy składać w formie pisemnej. Należy go dokonywać, uwzględniając w sposób należyty ochronę informacji poufnych, najszybciej jak to możliwe, jednak z zasady nie później niż na jeden miesiąc przed podjęciem ostatecznej decyzji lub złożeniem przez Komisję wniosku o ostateczne działanie, zgodnie z art. 14 i 15. Jeśli Komisja nie jest w stanie ujawnić niektórych faktów lub okoliczności w danym momencie, zostają one ujawnione później, gdy tylko stanie się to możliwe.

Ujawnienie nie wyklucza podjęcia kolejnej decyzji przez Komisję lub Radę, jeśli jednak decyzja taka opiera się na innych aktach i okolicznościach, wówczas muszą one być ujawnione najszybciej, jak to możliwe.

5. Oświadczenia złożone po dokonaniu ostatecznego ujawnienia będą wzięte pod uwagę tylko, jeśli zostaną zgłoszone w formie pisemnej w terminie określonym przez Komisję osobno dla każdego przypadku, który to termin nie może być

krótszy niż 10 dni, z uwzględnieniem pilnego charakteru sprawy.

Artykuł 31

Interes Wspólnoty

1. Określenie, czy interes Wspólnoty domaga się podjęcia działań interwencyjnych, powinno opierać się na ocenie wszystkich interesów łącznie, z uwzględnieniem interesów przemysłu krajowego oraz użytkowników i konsumentów. Określenia zgodnie z niniejszym artykułem dokonuje się tylko wówczas, gdy wszystkie strony miały szansę wyrazić swoją opinię zgodnie z ust. 2. W takim badaniu szczególna uwaga zostaje zwrócona na eliminację szkodliwych subsydiów, zakłócających stosunki handlowe oraz przywracanie rzeczywistej konkurencji. Środki, określone na podstawie stwierdzonych subsydiów i szkód, mogą nie być stosowane, jeśli władze, na podstawie wszystkich przedstawionych informacji, mogą wyraźnie dojść do wniosku, że wprowadzanie takich środków nie leży w interesie Wspólnoty.

2. Aby zapewnić solidną podstawę, na której władze mogą uwzględnić wszystkie opinie i informacje przy podejmowaniu decyzji, czy wprowadzić środki w interesie Wspólnoty, strony wnoszące skargi, importerzy i reprezentujące ich stowarzyszenia, organizacje reprezentujące użytkowników i konsumentów, mogą, w terminach określonych w powiadomieniu o wszczęciu dochodzenia w sprawie cła wyrównawczego, ujawnić się i przedłożyć Komisji informacje. Informacje te lub ich odpowiednie podsumowania będą udostępnione innym stronom określonym w niniejszym ustępie, a strony te są uprawnione do ustosunkowania się do tych informacji.

3. Strony, które postępowały zgodnie z ust. 2, mogą wystąpić o wysłuchanie. Wnioski takie będą przyjmowane, jeśli zostaną złożone w terminie określonym w ust. 2 i jeśli podane będą powody, biorąc pod uwagę interes Wspólnoty, dlaczego strony powinny być wysłuchane.

4. Strony, które postępowały zgodnie z ust. 2, mogą zgłaszać uwagi na temat zastosowania wszelkich nałożonych celów tymczasowych. Uwagi takie będą przyjmowane w terminie jednego miesiąca od wprowadzenia takich środków, a ich odpowiednie podsumowania będą udostępniane innym stronom, które są uprawnione do ustosunkowania się do tych uwag.

5. Komisja bada wszelkie informacje dostarczone w należyty sposób i w stopniu, w jakim są one reprezentatywne, a wyniki analizy wraz z opinią w sprawach merytorycznych są przekazywane do Komitetu Doradczego. Różnicę poglądów wyrażone w Komitecie są uwzględniane przez Komisję w każdej propozycji zgłaszanej zgodnie z art. 14 i 15.

6. Strony, które postępowały zgodnie z ust. 2, mogą zażądać, aby zostały im ujawnione fakty i okoliczności, na podstawie których podjęte zostaną prawdopodobnie ostateczne decyzje. Informacje takie zostaną im ujawnione w stopniu, w jakim będzie to możliwe, bez uszczerbku dla każdej kolejnej decyzji podejmowanej przez Komisję lub Radę.

7. Informacje będą uwzględnione tylko wówczas, jeśli będą poparte rzeczywistymi dowodami potwierdzającymi ich słuszność.

Artykuł 32

Związki między środkami w zakresie celów wyrównawczych a wielostronnymi środkami zaradczymi

Jeśli przywożone produkty podlegają jakimkolwiek środkom przeciwdziałającym, nałożonym w wyniku stosowania procedur rozstrzygania sporów zawartych w Porozumieniu w sprawie subsydiów, a środki te są odpowiednie dla eliminacji szkód spowodowanych przez subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych, wszelkie cła wyrównawcze nałożone na ten produkt będą natychmiast odpowiednio zawieszane lub uchylone.

Artykuł 33

Przepisy końcowe

Niniejsze rozporządzenie nie stanowi przeszkody w stosowaniu:

- a) specjalnych zasad ustanowionych w umowach zawartych między Wspólnotą a państwami trzecimi;

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 11 czerwca 2009 r.

W imieniu Rady
G. SLAMEČKA
Przewodniczący

- b) rozporządzenia Wspólnoty w zakresie sektora rolniczego oraz rozporządzeń Rady (EWG) nr 2783/75 ⁽¹⁾, (WE) nr 3448/93 ⁽²⁾ oraz (WE) nr 1667/2005 ⁽³⁾. Niniejsze rozporządzenie obowiązuje jako uzupełnienie do tych rozporządzeń oraz odstępstwo od tych przepisów, które stanowią przeszkodę dla stosowania celów wyrównawczych;

- c) specjalnych środków, pod warunkiem że takie działanie nie jest sprzeczne z zobowiązaniami wynikającymi z układu GATT.

Artykuł 34

Utrata mocy

Rozporządzenie (WE) nr 2026/97 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku VI.

Artykuł 35

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, s. 104.

⁽²⁾ Dz.U. L 318 z 20.12.1993, s. 18.

⁽³⁾ Dz.U. L 312 z 11.11.2006, s. 1.

ZAŁĄCZNIK I

PRZYKŁADOWY WYKAZ SUBSYDIÓW WYWOZOWYCH

- a) Przekazywanie przez władze publiczne bezpośrednich subsydiów przedsiębiorstwom lub branżom przemysłowym podlegających wynikom w wywozie.
- b) Systemy zatrzymywania wpływów walutowych lub inne podobne praktyki obejmujące premię za wywóz.
- c) Opłaty za transport wewnętrzny i fracht od przesyłek przeznaczonych na wywóz, dokonywanych lub powierzonych przez rządy na warunkach korzystniejszych niż w przypadku przesyłek krajowych.
- d) Przekazywanie przez władze publiczne lub ich organy administracji, bezpośrednio lub pośrednio w ramach programów zleconych przez rząd, produktów przywożonych lub krajowych oraz usług przeznaczonych do produkcji towarów wywożonych, na warunkach korzystniejszych niż w przypadku przekazywania podobnych produktów lub usług stanowiących bezpośrednią konkurencję do wykorzystania do produkcji towarów przeznaczonych na rynek krajowy, jeśli (w przypadku produktów) warunki takie są bardziej korzystnie niż komercyjne warunki ⁽¹⁾ możliwe do uzyskania dla eksporterów na rynkach światowych.
- e) Pełne lub częściowe wyłączenie, zwolnienie lub odroczenie, szczególnie odnoszące się do wywozu, podatków bezpośrednich ⁽²⁾ lub składek na opiekę społeczną zapłaconych lub należnych przedsiębiorstwom przemysłowym i handlowym ⁽³⁾.
- f) Przyznawanie specjalnych odliczeń bezpośrednio związanych z wywozem lub wynikami w wywozie w wysokości przekraczającej odliczenia odnoszące się do produktów przeznaczonych do konsumpcji krajowej przy ustalaniu podstawy obciążenia podatkami bezpośrednimi.
- g) Wyłączenie lub zwolnienie produkcji i dystrybucji produktów wywożonych z podatków pośrednich ⁽⁴⁾ przekraczających podatki nakładane na produkcję i dystrybucję podobnych produktów sprzedawanych do konsumpcji krajowej.
- h) Wyłączenie, zwolnienie lub odroczenie kumulatywnych podatków pośrednich ⁽⁵⁾ pobieranych w pierwszej fazie obrotu od towarów lub usług przeznaczonych do produkcji towarów wywożonych, przekraczające wyłączenie, zwolnienie lub odroczenie takich kumulatywnych podatków pośrednich pobieranych w pierwszej fazie obrotu od towarów i usług przeznaczonych do produkcji takich produktów sprzedawanych do konsumpcji krajowej; zastrzega się jednak, że jeśli kumulatywne podatki pośrednie pobierane w pierwszej fazie obrotu obciążają nakłady na produkcję wywożonego produktu (z uwzględnieniem normalnego odliczenia za odpady) ⁽⁶⁾, to wyłączenie, zwolnienie lub odroczenie kumulatywnych podatków pośrednich pobieranych w pierwszej fazie obrotu można stosować w odniesieniu do produktów wywożonych nawet wówczas, gdy wyłączenia, zwolnienia lub odroczenia nie stosuje się dla takich produktów sprzedawanych do konsumpcji krajowej. Pozycję tę należy interpretować zgodnie z wytycznymi w sprawie wykorzystywania nakładów w procesie produkcji zawartymi w załączniku II.

⁽¹⁾ Wyrazy „dostępne na warunkach handlowych” oznaczają, że wybór między produktami krajowymi a przywożonymi jest nieograniczony i zależy jedynie od względów o charakterze handlowym.

⁽²⁾ Do celów niniejszego rozporządzenia:

- wyrazy „podatki bezpośrednie” oznaczają podatki od wynagrodzeń, zysków, udziałów, opłat licencyjnych czynszów i innych form dochodu oraz podatki od nieruchomości,
- wyrazy „opłaty przywozowe” oznaczają cła, inne opłaty celne i inne opłaty skarbowe pobierane od przywozu, niewymienione w niniejszej uwadze,
- wyrazy „podatki pośrednie” oznaczają podatek od sprzedaży, podatki akcyzowe, podatki obrotowe, podatki od wartości dodanej, podatki z tytułu koncesji, opłaty skarbowe, opłaty od przelewów, podatki od zapasów i wyposażenia, podatki graniczne oraz wszelkie inne podatki inne niż podatki bezpośrednie i opłaty przywozowe,
- wyrazy „podatki pośrednie wstępnej fazy” oznaczają podatki pobierane od towarów lub usług bezpośrednio lub pośrednio wykorzystywanych w wytwarzaniu produktu,
- wyrazy podatki pośrednie „kumulatywne” oznaczają podatki z różnych etapów pobierane w przypadku braku mechanizmu kolejnego kredytowania podatku, jeśli opodatkowane towary lub usługi na jednym etapie produkcji są wykorzystywane w kolejnym etapie produkcji,
- wyrazy „zwolnienie” z podatków obejmują refundację lub ulgi podatkowe,
- wyrazy „zwolnienie lub zwroty” obejmują pełne lub częściowe wyłączenie lub odroczenie opłat przywozowych.

⁽³⁾ Odroczenie może nie oznaczać subsydium wywozowego, w przypadku gdy pobierane są kwoty odsetek.

⁽⁴⁾ Zob. przypis 2.

⁽⁵⁾ Patrz przypis 2.

⁽⁶⁾ Litera h) nie ma zastosowania do systemów podatku od wartości dodanej oraz korekty podatku granicznego; problem nadmiernego zwolnienia z podatku od wartości dodanej jest omówiony wyłącznie w lit. g).

- i) Zwolnienie lub zwrot opłat przywozowych ⁽⁷⁾ przekraczające opłaty pobierane od przywożonych środków wykorzystywanych do produkcji produktu na wywóz (z uwzględnieniem normalnego odliczenia za odpady); zastrzega się jednak, że w określonych przypadkach firma może wykorzystać środki do produkcji z rynku krajowego równe przywożonym środkom pod względem jakości i właściwości jako ich substytut w celu skorzystania z tego przepisu, jeśli zarówno działania w przywozie, jak i odpowiadające im działania w wywozie mają miejsce w rozsądnym terminie nieprzekraczającym dwóch lat. Pozycję tę należy interpretować zgodnie z wytycznymi w sprawie wykorzystania środków w procesie produkcji zawartymi w załączniku II oraz wytycznymi przy ustalaniu systemów substytucji cel zwrotnych jako subsydiów eksportowych zawartymi w załączniku III.
- j) Udzielenie przez władze publiczne (lub specjalne instytucje kontrolowane przez władze publiczne) gwarancji kredytów eksportowych lub programy ubezpieczeń, ubezpieczenia lub programy gwarancji przed wzrostem kosztów wywożonych produktów lub programy ubezpieczenia ryzyka kursowego według stawek premiowych, które są niewystarczające na pokrycie długoterminowych kosztów operacyjnych i strat z tytułu programów.
- k) Udzielenie przez władze publiczne (lub specjalne instytucje kontrolowane i/lub działające w imieniu władz publicznych) kredytów eksportowych o oprocentowaniu niższym od tego, które muszą zapłacić z tytułu zaangażowanych funduszy (lub które należałoby zapłacić za pożyczanie na międzynarodowym rynku kapitałowym dla uzyskania funduszy o tych samych terminach wymagalności i innych warunkach kredytowych oraz denominowanych w tej samej walucie, co kredyt eksportowy) lub opłacanie przez nie całości lub części kosztów ponoszonych przez eksporterów lub instytucje finansowe dla uzyskania kredytów, w stopniu, w jakim są wykorzystane jako zabezpieczenie korzyści materialnej w zakresie warunków kredytów eksportowych.
- Zastrzega się jednak, że jeśli członek WTO (Światowej Organizacji Handlu) jest stroną międzynarodowej instytucji ds. kredytów eksportowych, w której uczestniczy przynajmniej 12 członków założycieli na dzień 1 stycznia 1979 r. (lub następcą instytucji, który został przyjęty przez tych członków założycieli), lub jeśli w praktyce członek WTO stosuje przepisy dotyczące oprocentowania stosownej instytucji, wówczas praktyka w zakresie kredytów eksportowych, która jest zgodna z tymi przepisami, nie będzie uważana za subsydium wywozowe.
- l) Wszelkie inne opłaty pokrywane ze środków publicznych stanowią subsydium wywozowe w rozumieniu art. XVI GATT z 1994 r.

⁽⁷⁾ Zob. przypis 2.

ZAŁĄCZNIK II

WYTYCZNE DOTYCZĄCE WYKORZYSTANIA ŚRODKÓW W PROCESIE PRODUKCJI ⁽¹⁾

I

1. Systemy ulg w podatkach pośrednich umożliwiają wyłączenie, zwolnienie lub odroczenie kumulatywnych podatków pośrednich pobieranych we wstępnej fazie od środków produkcji wykorzystywanych do produkcji produktu wywożonego (z uwzględnieniem normalnego odliczenia za odpady). Podobnie systemy zwrotu ceł przywozowych umożliwiają zwolnienie lub zwrot opłat przywozowych pobieranych od środków produkcji wykorzystywanych do produkcji produktu wywożonego (z uwzględnieniem normalnego odliczenia za odpady).
2. Przykładowy wykaz subsydiów wywozowych w załączniku I odnosi się do wyrazów „środki do produkcji wykorzystywane do produkcji produktu wywożonego” w lit. h) i i). Zgodnie z lit. h) systemy ulg w podatkach pośrednich mogą stanowić subsydlum wywozowe w stopniu, w jakim powodują wyłączenie, zwolnienia lub odroczenie kumulatywnych podatków pośrednich pobieranych we wstępnej fazie w wysokości przekraczającej sumę podatków faktycznie pobranych od środków produkcji wykorzystywanych do produkcji produktu wywożonego. Zgodnie z lit. i) systemy zwrotu ceł przywozowych mogą stanowić subsydlum wywozowe w stopniu, w jakim powodują zwolnienia lub zwrot opłat wywozowych w wysokości przekraczającej sumę takich opłat faktycznie pobranych od środków do produkcji wykorzystywanych do produkcji produktu wywożonego. Obie litery określają, że normalne odliczenie za odpady musi być dokonane w ustaleniach dotyczących wykorzystania środków produkcji do produkcji produktu wywożonego. Litera i) przewiduje również substytucję, tam gdzie jest to stosowne.

II

3. Sprawdzając, czy środki do produkcji są wykorzystane do produkcji produktu wywożonego, jako część dochodzenia w sprawie cła wyrównawczego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, Komisja musi normalnie postępować, opierając się na następującej podstawie.
4. W przypadku domniemania, że system ulg w podatku pośrednim lub system zwrotu ceł przywozowych stanowi subsydlum w formie nadmiernej ulgi lub nadmiernego zwrotu podatków pośrednich lub opłat przywozowych od środków do produkcji wykorzystywanych do produkcji produktu wywożonego, Komisja w normalnym trybie musi stwierdzić, czy władze publiczne kraju wywozu posiadają i stosują system lub procedurę sprawdzania, które środki do produkcji były wykorzystane do produkcji produktu wywożonego i w jakiej ilości. Jeśli zostanie stwierdzone, że stosowany jest taki system lub procedura, wówczas Komisja musi w normalnym trybie zbadać, czy taki system lub procedura są uzasadnione, skuteczne dla celów, dla których zostały powołane, i czy są oparte na ogólnie przyjętych praktykach handlowych w kraju wywozu. Komisja może uznać za konieczne przeprowadzenie, zgodnie z art. 26 ust. 2, określonych testów praktycznych w celu zweryfikowania informacji lub upewnienia się, że system lub procedura są skutecznie stosowane.
5. W przypadku gdy nie istnieje taki system lub procedura, gdy jest on nieuzasadniony lub gdy jest wprowadzany i uznany za uzasadniony, ale stwierdzono, że nie został zastosowany lub zastosowany w sposób nieskuteczny, dalsze badania przeprowadzone w kraju wywozu w oparciu o faktycznie zaangażowane środki do produkcji będą musiały być normalnie przeprowadzone w celu stwierdzenia, czy miały miejsca nadpłaty. Jeśli Komisja uzna to za niezbędne, dalsze badania mogą być prowadzone zgodnie z pkt 4.
6. Komisja musi normalnie traktować środki do produkcji jako fizycznie włączone, o ile takie środki są wykorzystywane w procesie produkcji i są fizycznie obecne w produkcie wywożonym. Środki do produkcji nie muszą znajdować się w produkcie finalnym w tej samej formie, w jakiej wprowadzono je do procesu produkcji.
7. Wyznaczając wielkość określonego środka do produkcji, jaka jest wykorzystana w produkcji produktu wywożonego, należy uwzględnić „normalne odliczenie na odpady” i odpady takie należy normalnie traktować jako wykorzystane w produkcji produktu wywożonego. Termin „odpady” odnosi się do tej części danego środka do produkcji, która nie pełni niezależnej funkcji w procesie produkcji, nie jest wykorzystywana do produkcji produktu wywożonego (z takich względów jak nieproduktywność) i która nie jest odzyskiwana, wykorzystywana lub sprzedawana przez tego samego producenta.
8. Określenie przez Komisję, czy żądane odliczenie na odpady jest „normalne”, musi uwzględnić proces produkcji, przeciętne doświadczenie w danej branży przemysłu w kraju wywozu i inne czynniki techniczne. Komisja musi mieć na uwadze, że istotną kwestią jest to, czy władze w kraju wywozu w sposób uzasadniony wyliczyły ilość odpadów, w przypadku gdy ilość ta ma być uwzględniona w podatku, obniżeniu cła lub zwolnieniu.

(1) Środki do produkcji wykorzystywane w procesie produkcji są środkami fizycznie włączonymi, energia elektryczna, paliwa i olej zużyte w procesie produkcji i katalizatory, które są wykorzystane w procesie ich użycia do otrzymania wywożonego produktu.

ZAŁĄCZNIK III

**WYTYCZNE DLA OKREŚLENIA SYSTEMÓW SUBSTYTUCJI CEŁ ZWROTNYCH JAKO
SUBSYDIÓW WYWOZOWYCH****I**

Systemy ceł zwrotnych umożliwiają refundację lub zwrot opłat przywózowych od środków wykorzystywanych w procesie produkcji innego produktu i w przypadku gdy wywóz tego ostatniego zawiera krajowe środki do produkcji tej samej jakości i o tych samych właściwościach jak zgłoszone dla przywiezionych środków do produkcji. Zgodnie z lit. i) załącznika I systemy substytucji ceł zwrotnych mogą stanowić subsydyum wywozowe w stopniu, w jakim powodują nadwyżkę zwrotu opłat przywózowych pobranych początkowo od przywożonych środków do produkcji, dla których wystąpiono z żądaniem zwrotu.

II

Przy analizie każdego systemu substytucji ceł zwrotnych jako elementu badania cła wyrównawczego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem Komisja musi normalnie postępować w oparciu o następującą podstawę:

- 1) lit. i) załącznika I określa, że środki do produkcji z rynku krajowego mogą zostać zastąpione środkami przywozonymi do produkcji produktu przeznaczonego do wywozu, pod warunkiem że środki te są równe co do ilości, są tej samej jakości oraz mają te same właściwości jak zastępowane środki przywożone. Ważne jest istnienie systemu lub procedury weryfikacji, ponieważ umożliwiają one władzom publicznym kraju wywozu zapewnienie i wykazanie, że ilość środków do produkcji, dla których zgłaszany jest wniosek o zwrot cła, nie przekracza ilości podobnych produktów wywożonych, w dowolnej formie, oraz że nie występuje zwrot opłat przywózowych w wysokości przekraczającej sumę pierwotnie pobranych opłat od danych przywożonych środków do produkcji;
- 2) gdy istnieje domniemanie, że system substytucji ceł zwrotnych oznacza subsydyum, Komisja normalnie musi najpierw stwierdzić, czy władze publiczne kraju wywozu posiadają i stosują system weryfikacji lub procedurę. Jeśli zostanie stwierdzone, że stosowany jest taki system lub procedura, wówczas Komisja normalnie musi zbadać procedury weryfikacji, aby stwierdzić, czy są one uzasadnione, skuteczne dla zamierzonych celów i oparte na ogólnie przyjętych praktykach handlowych w kraju wywozu. W stopniu, w jakim procedury są określone dla spełnienia tego testu i są skutecznie stosowane, zakłada się, że nie istnieje żadne subsydyum. Komisja może uznać za niezbędne przeprowadzenie, zgodnie z art. 26 ust. 2, określonych testów praktycznych w celu zweryfikowania informacji lub w celu upewnienia się, że procedury weryfikacji są skutecznie stosowane;
- 3) w przypadku gdy nie istnieją procedury weryfikacji, gdy są nieuzasadnione lub gdy te procedury są ustanowione i uznane za uzasadnione, jednak, jak stwierdzono, nie są stosowane albo nie są stosowane skutecznie, może wystąpić subsydyum. W takich przypadkach wymagane będzie przeprowadzenie przez kraj wywozu dalszych badań w oparciu o zawarte transakcje w celu stwierdzenia, czy miały miejsce nadpłaty. Jeśli Komisja uzna to za konieczne, dalsze badanie może być prowadzone zgodnie z pkt 2;
- 4) istnienie przepisów dotyczących substytucji ceł zwrotnych, na mocy których eksporterzy mają prawo wyboru konkretnych wysyłek w przywozie, dla których występują z żądaniem zwrotu, nie powinno samo w sobie być uważane za podstawę do przekazania subsydyum;
- 5) należałoby przyjąć, że nadmierny zwrot opłat przywózowych w rozumieniu lit. i) załącznika I występuje w przypadku, gdy władze publiczne wypłacają odsetki od dowolnych kwot refundowanych w ramach systemów ceł zwrotnych w wysokości, w jakiej odsetki są faktycznie płacone lub należne.

ZAŁĄCZNIK IV

(Niniejszy załącznik stanowi powtórzenie załącznika 2 do Porozumienia w sprawie rolnictwa. Wszelkie terminy i wyrażenia niewyjaśnione i niezrozumiałe należy interpretować w kontekście tego Porozumienia).

WSPARCIE KRAJOWE: PODSTAWA WYŁĄCZENIA ZE ZOBOWIĄZAŃ DO OBNIŻKI

1. Środki wsparcia krajowego, na podstawie których zgłaszane są wnioski o wyłączenie ze zobowiązań do obniżki, muszą spełniać podstawowy wymóg, iż nie powodują żadnych – lub co najwyżej minimalne – zakłócenia w handlu lub skutków dla produkcji. Zatem wszelkie środki, na podstawie których zgłaszane jest wyłączenie, muszą spełniać następujące podstawowe kryteria:
 - a) wsparcie, o którym mowa, jest świadczone w ramach programu rządowego finansowanego ze środków publicznych (w tym utracone dochody publiczne), które nie obejmują transferów od klientów; oraz
 - b) wsparcie, o którym mowa, nie spowoduje wsparcia cenowego dla producentów;oraz szczególne kryteria polityki i warunki wymienione poniżej.

Państwowe programy usług

2. Usługi ogólne

Polityka w tej dziedzinie obejmuje wydatki (lub utracone dochody) związane z programami, w ramach których oferowane są usługi lub świadczenia na rzecz rolnictwa lub społeczności wiejskiej. Nie obejmują one bezpośrednich wypłat dla producentów lub przetwórców. Programy takie, które obejmują, lecz nie ograniczają się do poniższego wykazu, muszą spełnić następujące ogólne kryteria z pkt 1 oraz szczególne warunki polityki określone poniżej:

- a) badania, w tym badania ogólne, badania związane z programami ochrony środowiska oraz programy badawcze związane z poszczególnymi produktami;
- b) kontrole w zakresie szkodników i chorób, w tym ogólne i specyficzne dla danego produktu metody kontroli w zakresie szkodników i chorób, jak np. systemy wczesnego ostrzegania, kwarantanna i zniszczenie;
- c) usługi szkoleniowe, w tym placówki szkolenia ogólnego i specjalistycznego;
- d) usługi w zakresie upowszechniania wiedzy i doradztwa, w tym udzielanie środków dla ułatwienia przepływu informacji i wyników badań dla producentów i konsumentów;
- e) usługi w zakresie kontroli, w tym usługi kontroli ogólnej i kontroli poszczególnych produktów do celów związanych ze zdrowiem, bezpieczeństwem, klasyfikacją i standaryzacją;
- f) usługi w zakresie marketingu i promocji, w tym informacji rynkowej, doradztwa i promocji odnoszącej się do poszczególnych produktów, z wyłączeniem wydatków na niewymienione cele, które mogą być wykorzystane przez sprzedawców dla obniżenia ceny sprzedaży lub przyznania nabywcom bezpośrednich korzyści ekonomicznych; oraz
- g) usługi w zakresie infrastruktury, w tym związane z siecią elektryczną, drogami i innymi środkami transportu, urządzeniami rynkowymi i portowymi, urządzeniami wodociągowymi, zaporami i systemami odwadniania oraz prace infrastrukturalne związane z programami ochrony środowiska. W każdym przypadku wydatki będą przeznaczane jedynie na zaopatrzenie lub inwestycje w środki trwałe, z wyłączeniem subsydiowanego zaopatrzenia gospodarstw rolnych w urządzenia inne niż dla stworzenia sieci ogólnie dostępnych obiektów użyteczności publicznej. Wydatki nie będą obejmować subsydiów na środki do produkcji lub koszty operacyjne, lub preferencyjne opłaty dla użytkownika.

3. Utrzymywanie zapasów przez władze publiczne do celów bezpieczeństwa żywnościowego ⁽¹⁾

Wydatki (lub utracone dochody) związane z gromadzeniem i utrzymywaniem zapasów produktów stanowią integralną część programu bezpieczeństwa żywnościowego określonego w ustawodawstwie krajowym. Może on obejmować pomoc rządową dla prywatnego składowania produktów jako część takiego programu.

⁽¹⁾ Do celów pkt 3 niniejszego załącznika rządowe programy gromadzenia zapasów dla zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego w krajach rozwijających się, których działanie jest przejrzyste i prowadzone zgodnie z oficjalnie publikowanymi obiektywnymi kryteriami lub wytycznymi, uważane są za zgodne z przepisami niniejszego punktu, włączając programy, w ramach których zapasy środków spożywczych do celów bezpieczeństwa żywnościowego są nabywane lub wprowadzane na rynek po cenach regulowanych, pod warunkiem że różnica między ceną nabycia a zewnętrzną ceną referencyjną jest uwzględniona w AMS.

Wielkość zapasów musi odpowiadać ustalonym wcześniej celom związanym wyłącznie z bezpieczeństwem żywnościowym. Proces gromadzenia zapasów i ich zbywania musi być przejrzysty pod względem finansowym. Zakupy żywności przez rząd są dokonywane po bieżących cenach rynkowych, a sprzedaż żywności z zapasów odbywa się po cenach nie niższych niż bieżące ceny rynkowe dla produktów danej jakości.

4. Krajowa pomoc żywnościowa ⁽¹⁾

Wydatki (lub utracone dochody) związane z przekazywaniem krajowej pomocy żywnościowej dla ludności potrzebującej.

Uprawnienia do otrzymania pomocy żywnościowej muszą spełniać wyraźnie określone kryteria związane z celami w zakresie wyżywienia. Pomoc taka jest świadczona w formie bezpośredniego przekazywania żywności osobom uprawnionym lub zapewnienie osobom uprawnionym środków na zakup żywności po cenach rynkowych lub subsydiowanych. Zakupy żywności przez władze publiczne są dokonywane według bieżących cen rynkowych, a finansowanie i administrowanie taką pomocą musi być przejrzyste.

5. Bezpośrednie wypłaty dla producentów

Wsparcie udzielone w formie bezpośrednich wypłat (lub utracone dochody, w tym świadczenia niepieniężne) dla producentów, którzy zgłaszają wnioski o wyłączenie ze zobowiązań do obniżki, musi spełniać podstawowe wymagania określone w ust. 1 oraz kryteria specyficzne stosujące się do indywidualnych rodzajów bezpośrednich wypłat, określonych w pkt 6–13. W przypadku zgłoszenia wniosku o wyłączenie z obniżki dla jakiegokolwiek istniejącej lub nowego rodzaju bezpośredniej wypłaty innej niż wymienione w pkt 6–13 muszą one spełniać kryteria określone w pkt 6 lit. b)–e), niezależnie do ogólnych kryteriów określonych w pkt 1.

6. Wsparcie dochodów oddzielonych od produkcji

- a) Uprawnienia do takich wypłat są ustalone na podstawie wyraźnie określonych kryteriów, takich jak dochód, status producenta lub właściciela, wykorzystanie czynnika produkcji lub poziom produkcji w określonym i stałym okresie bazowym.
- b) Kwota takich wypłat w dowolnym roku nie jest związana ani oparta na rodzaju lub wielkości produkcji (włączając jednostki inwentarza żywego) realizowanej przez producenta w dowolnym roku po upływie okresu bazowego.
- c) Kwota takich wypłat w dowolnym roku nie jest związana ani oparta na cenach krajowych lub międzynarodowych stosowanych do produkcji w dowolnym roku po upływie okresu bazowego.
- d) Wysokość takich wypłat w dowolnym roku nie jest związana ani oparta na zaangażowanych czynnikach produkcji w dowolnym roku po upływie okresu podstawowego.
- e) Do otrzymania takich wypłat nie jest wymagana żadna produkcja.

7. Finansowy udział rządu w programie ubezpieczenia dochodu i programie gwarancji dochodu netto

- a) Uprawnienia do takich wypłat są ustalone na podstawie utraty dochodów, biorąc pod uwagę wyłącznie dochód osiągnięty z rolnictwa, która przekracza 30 % średniego dochodu brutto lub równoważnik w przeliczeniu na dochód netto (z wyłączeniem jakichkolwiek wypłat w ramach tego samego lub podobnych programów) z okresu trzech poprzednich lat lub wartość średnią za trzy lata na podstawie ostatnich pięciu lat, wyłączając wartość najwyższą i najniższą. Każdy producent spełniający ten warunek jest uprawniony do otrzymania wypłat.
- b) Kwota wypłat kompensuje mniej niż 70 % utraty dochodu producenta w roku, w którym producent uzyskuje uprawnienia do otrzymania tej pomocy.
- c) Kwota każdej takiej wypłaty odnosi się wyłącznie do dochodu; nie jest związana z rodzajem lub wielkością produkcji (włączając jednostki żywego inwentarza) realizowanej przez producenta, cenami krajowymi lub międzynarodowymi stosowanymi do takiej produkcji, zaangażowanymi czynnikami produkcji.
- d) W przypadku gdy producent otrzymuje w tym samym roku wypłaty na mocy niniejszego punktu i pkt 8 (pomoc z tytułu klęsk żywiołowych), łączna kwota wypłat nie przekracza 100 % ogólnej straty producenta.

8. Wypłaty (dokonywane bezpośrednio lub z udziałem finansowym rządu w programach ubezpieczenia zbiorów) jako pomoc w sytuacji klęsk żywiołowych

- a) Uprawnienia do takich wypłat powstają jedynie w wyniku formalnego uznania przez władze państwowe, że wystąpiła lub ma miejsce klęska żywiołowa lub podobna klęska (w tym wybuch choroby, epidemia szkodników, wypadki nuklearne i działania wojenne na terytorium danego państwa); ponadto są one ustalane na podstawie straty produkcyjnej, która przekracza 30 % średniej wartości produkcji z trzech poprzednich lat lub średniej wartości za okres trzech lat na podstawie ostatnich pięciu lat, wyłączając wartość najwyższą i najniższą.

⁽¹⁾ Do celów pkt 3 i 4 niniejszego załącznika przekazywanie środków spożywczych po subsydiowanych cenach w celu spełnienia wymagań żywnościowych ubogiej ludności miejskiej i wiejskiej w krajach rozwijających się w sposób regularny i po rozsądnych cenach uważa się za zgodne z przepisami niniejszego punktu.

- b) Wyплаты dokonane w związku z klęską żywiolową odnoszą się wyłącznie do utraty dochodu, inwentarza żywego (w tym wypłaty związane z weterynaryjnym leczeniem zwierząt), ziemi lub innych czynników produkcji w wyniku danej klęski żywiolowej.
 - c) Wyплаты kompensują nie więcej niż koszt całkowity poniesionych strat i nie zawierają instrukcji ani lub specyfikacji co do rodzaju i ilości produkcji w przyszłości.
 - d) Płatności dokonywane podczas klęski żywiolowej nie przekraczają poziomu wymaganego dla zapobiegania lub złagodzenia dalszych strat określonych w kryterium ustalonym w lit. b).
 - e) W przypadku gdy producent otrzymuje w tym samym roku wypłaty na mocy niniejszego punktu i pkt 7 (program ubezpieczenia dochodów i program gwarancji dochodów netto), łączna kwota wypłat nie przekracza 100 % ogólnej straty producenta.
9. Pomoc w zakresie strukturalnego dostosowania w ramach programów emerytalnych dla producentów
- a) Uprawnienia do takich wypłat są ustalane przez odniesienie do wyraźnie określonych kryteriów w programach, mających na celu przyspieszenie przejścia na emeryturę osób zaangażowanych w produkcję rolną przeznaczoną na rynek lub ich przeniesienie się do działalności niezwiązanej z rolnictwem.
 - b) Wyплаты są uzależnione od całkowitego i stałego wycofania się odbiorców z produkcji produktów rolnych przeznaczonych na rynek.
10. Pomoc w zakresie strukturalnego dostosowania w ramach programów ograniczenia wykorzystania zasobów
- a) Uprawnienia do takich wypłat są ustalane przez odniesienie do wyraźnie określonych kryteriów w programach, mających na celu wycofanie ziemi lub innych zasobów, włączając inwentarz żywy, z produkcji rolnej przeznaczonej na rynek.
 - b) Wyплаты są uzależnione od wycofania ziemi z produkcji rolnej przeznaczonej na rynek przez okres minimum trzech lat, a w przypadku inwentarza żywego – od uboju lub ostatecznego jego zbycia.
 - c) Z wypłatami nie wiążą się żadne wymagania ani określenie alternatywnego wykorzystania ziemi lub innych zasobów zaangażowanych w produkcję produktów rolnych przeznaczoną na rynek.
 - d) Wyплаты nie są związane ani z żadnym rodzajem lub wielkością produkcji ani z cenami krajowymi lub międzynarodowymi stosowanymi do produkcji realizowanej z wykorzystaniem ziemi lub innych zasobów pozostających w produkcji.
11. Pomoc w zakresie strukturalnego dostosowania w ramach pomocy inwestycyjnej
- a) Uprawnienia do takich wypłat są ustalane przed odniesieniem do wyraźnie określonych kryteriów programów rządowych mających na celu finansową i rzeczową restrukturyzację działalności producenta w odpowiedzi na obiektywnie przedstawioną strukturalną, szczególnie niekorzystną sytuację. Uprawnienia do korzystania z tych programów są także ustalane w oparciu o wyraźnie określony rządowy program reprivatyzacji gruntów rolnych.
 - b) Kwota takich wypłat w dowolnym roku nie jest związana ani oparta na rodzaju lub wielkości produkcji (łącznie z jednostkami żywego inwentarza) realizowanej przez producenta w dowolnym roku po upływie okresu bazowego, z wyjątkiem określonym w kryterium ustalonym w lit. e).
 - c) Kwota takich wypłat w dowolnym roku nie jest związana ani oparta na cenach krajowych lub międzynarodowych stosowanych do produkcji podejmowanej w dowolnym roku po upływie okresu bazowego.
 - d) Wyплаты są realizowane jedynie przez okres niezbędny do realizacji inwestycji, w odniesieniu do której zostały one przekazane.
 - e) Wyплаты nie stanowią upoważnienia ani w żaden inny sposób nie wyznaczają, jakie produkty rolne są produkowane przez odbiorcę, z wyjątkiem wymagania, aby nie produkował on określonego produktu.
 - f) Wyплаты są ograniczone do kwot niezbędnych dla skompensowania strukturalnych niekorzystnych warunków gospodarowania.
12. Wyплаты w ramach programów ochrony środowiska
- a) Uprawnienia do takich wypłat są ustalane jako element wyraźnie określonego rządowego programu ochrony środowiska lub zachowania zasobów i uzależnione od spełnienia specyficznych warunków w ramach programu rządowego, włączając warunki odnoszące się do metod produkcji lub środków do produkcji.

- b) Kwota wypłat jest ograniczona do wydatków nadzwyczajnych lub utraty dochodu, które mają miejsce w wyniku stosowania programu rządowego.

13. Wypłaty w ramach programów pomocy regionalnej

- a) Uprawnienia do takich wypłat są ograniczone do producentów w regionach o szczególnie niekorzystnych warunkach. Każdy taki region musi stanowić wyraźnie określony przyległy obszar geograficzny o możliwej do zdefiniowania tożsamości gospodarczej i administracyjnej, uznany za znajdujący się w szczególnie niekorzystnej sytuacji w oparciu o neutralne i obiektywne kryteria wyraźnie przedstawione w przepisach prawa lub rozporządzeniu i wykazujący, że trudności regionu wynikają nie tylko z bieżących okoliczności.
- b) Kwota takich wypłat w dowolnym roku nie jest związana ani oparta na rodzaju lub wielkości produkcji (łącznie z jednostkami żywego inwentarza) realizowanej przez producenta w dowolnym roku po upływie okresu bazowego w celu innym niż ograniczenie produkcji.
- c) Kwota takich wypłat w dowolnym roku nie jest związana ani oparta na cenach krajowych lub międzynarodowych stosowanych do produkcji w dowolnym roku po upływie okresu bazowego.
- d) Wypłaty są dokonywane tylko na rzecz producentów w uprawnionych regionach, jednak będą one ogólnie dostępne dla wszystkich producentów w takich regionach.
- e) W przypadku czynników produkcji wypłaty są dokonywane według stawek degresywnych ponad poziomem progowym dla danego czynnika.
- f) Wypłaty są ograniczone do wydatków nadzwyczajnych lub utraty dochodu, które mają miejsce w związku z podjęciem produkcji rolnej na wskazanym obszarze.
-

ZAŁĄCZNIK V

Uchylone rozporządzenie i wykaz jego kolejnych zmian

Rozporządzenie Rady (WE) nr 2026/97
(Dz.U. L 288 z 21.10.1997, s. 1)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1973/2002
(Dz.U. L 305 z 7.11.2002, s. 4)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 461/2004
(Dz.U. L 77 z 13.3.2004, s. 12)

Tylko art. 2

ZAŁĄCZNIK VI

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 2026/97	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 ust. 1	art. 1 ust. 1
art. 1 ust. 2 wyrażenie wprowadzające	art. 2 wyrażenie wprowadzające
art. 1 ust. 2 wyrażenie końcowe	art. 2 lit. a) zdanie wprowadzające
art. 1 ust. 3 akapit pierwszy	art. 2 lit. a) zdanie końcowe
art. 1 ust. 3 akapit drugi	art. 2 lit. b)
art. 1 ust. 4	art. 1 ust. 2
art. 1 ust. 5	art. 2 lit. c)
art. 2	art. 3
art. 3 ust. 1	art. 4 ust. 1
art. 3 ust. 2 akapit pierwszy wyrażenie wprowadzające	art. 4 ust. 2 akapit pierwszy wyrażenie wprowadzające
art. 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. a)	art. 4 ust. 2 akapit pierwszy lit. a)
art. 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. b) zdanie pierwsze	art. 4 ust. 2 akapit pierwszy lit. b)
art. 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. b) zdanie drugie	art. 4 ust. 2 akapit drugi
art. 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. b) zdanie trzecie	art. 4 ust. 2 akapit trzeci
art. 3 ust. 2 akapit pierwszy lit. c)	art. 4 ust. 2 akapit pierwszy lit. c)
art. 3 ust. 2 akapit drugi	art. 4 ust. 2 akapit czwarty
art. 3 ust. 3	art. 4 ust. 3
art. 3 ust. 4 akapit pierwszy wyrażenie wprowadzające	art. 4 ust. 4 akapit pierwszy wyrażenie wprowadzające
art. 3 ust. 4 akapit pierwszy lit. a) zdanie pierwsze	art. 4 ust. 4 akapit pierwszy lit. a)
art. 3 ust. 4 akapit pierwszy lit. a) zdanie drugie i trzecie	art. 4 ust. 4 akapit drugi
art. 3 ust. 4 akapit pierwszy lit. b)	art. 4 ust. 4 akapit pierwszy lit. b)
art. 3 ust. 5	art. 4 ust. 5
art. 5	art. 5
art. 6	art. 6
art. 7 ust. 1 i 2	art. 7 ust. 1 i 2
art. 7 ust. 3 akapit pierwszy zdanie pierwsze	art. 7 ust. 3 akapit pierwszy
art. 7 ust. 3 akapit pierwszy zdanie drugie	art. 7 ust. 3 akapit drugi
art. 7 ust. 3 akapit drugi	art. 7 ust. 3 akapit trzeci
art. 7 ust. 4	art. 7 ust. 4
art. 8 ust. 1	art. 2 lit. d)
art. 8 ust. 2–9	art. 8 ust. 1–8
art. 9	art. 9
art. 10 ust. 1–4	art. 10 ust. 1–4
art. 10 ust. 7–13	art. 10 ust. 5–11
art. 10 ust. 14 zdanie pierwsze	art. 10 ust. 12 akapit pierwszy
art. 10 ust. 14 zdanie drugie i trzecie	art. 10 ust. 12 akapit drugi
art. 10 ust. 15 i 16	art. 10 ust. 13 i 14
art. 11 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie	art. 11 ust. 1 akapit pierwszy
art. 11 ust. 1 zdanie trzecie	art. 11 ust. 1 akapit drugi
art. 11 ust. 1 zdanie czwarte	art. 11 ust. 1 akapit trzeci
art. 11 ust. 2	art. 11 ust. 2

Rozporządzenie (WE) nr 2026/97	Niniejsze rozporządzenie
art. 11 ust. 3 zdanie pierwsze	art. 11 ust. 3 akapit pierwszy
art. 11 ust. 3 zdanie drugie	art. 11 ust. 3 akapit drugi
art. 11 ust. 3 zdanie trzecie	art. 11 ust. 3 akapit trzeci
art. 11 ust. 4 zdanie pierwsze	art. 11 ust. 4 akapit pierwszy
art. 11 ust. 4 zdanie drugie	art. 11 ust. 4 akapit drugi
art. 11 ust. 4 zdanie trzecie	art. 11 ust. 4 akapit trzeci
art. 11 ust. 5	art. 11 ust. 5
art. 11 ust. 6 zdanie pierwsze	art. 11 ust. 6 akapit pierwszy
art. 11 ust. 6 zdanie drugie	art. 11 ust. 6 akapit drugi
art. 11 ust. 6 zdanie trzecie	art. 11 ust. 6 akapit trzeci
art. 11 ust. 6 zdanie czwarte	art. 11 ust. 6 akapit czwarty
art. 11 ust. 7 zdanie pierwsze	art. 11 ust. 7 akapit pierwszy
art. 11 ust. 7 zdanie drugie	art. 11 ust. 7 akapit drugi
art. 11 ust. 8, 9 i 10	art. 11 ust. 8, 9 i 10
art. 12	art. 12
art. 13 ust. 1	art. 13 ust. 1
art. 13 ust. 2 zdanie pierwsze i drugie	art. 13 ust. 2 akapit pierwszy
art. 13 ust. 2 zdanie trzecie i czwarte	art. 13 ust. 2 akapit drugi
art. 13 ust. 2 zdanie piąte	art. 13 ust. 2 akapit trzeci
art. 13 ust. 3, 4 i 5	art. 13 ust. 3, 4 i 5
art. 13 ust. 6 zdanie pierwsze, drugie i trzecie	art. 13 ust. 6 akapit pierwszy
art. 13 ust. 6 zdanie czwarte	art. 13 ust. 6 akapit drugi
art. 13 ust. 7 i 8	art. 13 ust. 7 i 8
art. 13 ust. 9 akapit pierwszy	art. 13 ust. 9 akapit pierwszy
art. 13 ust. 9 akapit drugi zdanie pierwsze i drugie	art. 13 ust. 9 akapit drugi
art. 13 ust. 9 akapit drugi zdanie trzecie	art. 13 ust. 9 akapit trzeci
art. 13 ust. 10	art. 13 ust. 10
art. 14 ust. 1–4	art. 14 ust. 1–4
art. 14 ust. 5 wyrażenie wprowadzające	art. 14 ust. 5 pierwsza część zdania
art. 14 ust. 5 lit. a)art. 14 ust. 5 lit. b)	art. 14 ust. 5 druga część zdania, począwszy od „docho-
art. 14 ust. 5 wyrażenie końcowe	art. 14 ust. 5 ostatnia część zdania
art. 15 ust. 1 zdanie pierwsze	art. 15 ust. 1 akapit pierwszy
art. 15 ust. 1 zdanie drugie	art. 15 ust. 1 akapit drugi
art. 15 ust. 1 zdanie trzecie	art. 15 ust. 1 akapit trzeci
art. 15 ust. 1 zdanie czwarte	art. 15 ust. 1 akapit czwarty
art. 15 ust. 1 zdanie piąte	art. 15 ust. 1 akapit piąty
art. 15 ust. 2	art. 15 ust. 2
art. 15 ust. 3 zdanie pierwsze	art. 15 ust. 3 akapit pierwszy
art. 15 ust. 3 zdanie drugie	art. 15 ust. 3 akapit drugi
art. 15 ust. 3 zdanie trzecie	art. 15 ust. 3 akapit trzeci
art. 16 ust. 1	art. 16 ust. 1
art. 16 ust. 2 zdanie pierwsze	art. 16 ust. 2 akapit pierwszy
art. 16 ust. 2 zdanie drugie i trzecie	art. 16 ust. 2 akapit drugi

Rozporządzenie (WE) nr 2026/97	Niniejsze rozporządzenie
art. 16 ust. 3	art. 16 ust. 3
art. 16 ust. 4 wyrażenie wprowadzające część pierwsza	art. 16 ust. 4 akapit pierwszy
art. 16 ust. 4 wyrażenie wprowadzające część druga	art. 16 ust. 4 akapit drugi wyrażenie wprowadzające oraz lit. a) i b)
art. 16 ust. 4 lit. a) i b)	art. 16 ust. 4 akapit drugi lit. c) i d)
art. 16 ust. 5	art. 16 ust. 5
art. 17	art. 17
art. 18	art. 18
art. 19	art. 19
art. 20 zdanie pierwsze	art. 20 akapit pierwszy
art. 20 zdanie drugie	art. 20 akapit drugi
art. 21 ust. 1, 2 i 3	art. 21 ust. 1, 2 i 3
art. 21 ust. 4 zdanie pierwsze	art. 21 ust. 4 akapit pierwszy
art. 21 ust. 4 zdanie drugie	art. 21 ust. 4 akapit drugi
art. 21 ust. 4 zdanie trzecie	art. 21 ust. 4 akapit trzeci
art. 22 ust. 1 akapit pierwszy zdanie pierwsze	art. 22 ust. 1 akapit pierwszy
art. 22 ust. 1 akapit pierwszy zdanie drugie i trzecie	art. 22 ust. 1 akapit drugi
art. 22 ust. 1 akapit pierwszy zdanie czwarte	art. 22 ust. 1 akapit trzeci
art. 22 ust. 1 akapit pierwszy zdanie piąte	art. 22 ust. 1 akapit czwarty
art. 22 ust. 1 akapit drugi	art. 22 ust. 1 akapit piąty
art. 22 ust. 1 akapit trzeci wyrażenie wprowadzające	art. 22 ust. 1 akapit szósty wyrażenie wprowadzające
art. 22 ust. 1 akapit trzeci tiret pierwsze, drugie i trzecie	art. 22 ust. 1 akapit szósty lit. a), b) i c)
art. 22 ust. 1 akapit czwarty	art. 22 ust. 1 akapit siódmy
art. 22 ust. 2 zdanie pierwsze	art. 22 ust. 2
art. 22 ust. 2 zdanie drugie	art. 22 ust. 3
art. 22 ust. 2 zdanie trzecie	art. 22 ust. 4
art. 22 ust. 3	art. 22 ust. 5
art. 22 ust. 4	art. 22 ust. 6
art. 23 ust. 1 akapit pierwszy zdanie pierwsze	art. 23 ust. 1
art. 23 ust. 1 akapit pierwszy zdanie drugie	art. 23 ust. 2
art. 23 ust. 1 akapit pierwszy zdanie trzecie	art. 23 ust. 3 akapit pierwszy
art. 23 ust. 1 akapit drugi od wyrażenia „Praktyka” do wyrażenia „zmiana taka nie zmienia”	art. 23 ust. 3 akapit drugi wyrażenie wprowadzające
art. 23 ust. 1 akapit drugi od wyrażenia „istotnej charakterystyki” do wyrażenia „tych wytwórców”	art. 23 ust. 3 akapit drugi lit. a), b) i c)
art. 23 ust. 2 zdanie pierwsze i drugie	art. 23 ust. 4 akapit pierwszy
art. 23 ust. 2 zdanie trzecie	art. 23 ust. 4 akapit drugi
art. 23 ust. 2 zdanie czwarte i piąte	art. 23 ust. 4 akapit trzeci
art. 23 ust. 2 zdanie szóste i siódme	art. 23 ust. 4 akapit czwarty
art. 23 ust. 3 akapit pierwszy zdanie pierwsze	art. 23 ust. 5
art. 23 ust. 3 akapit pierwszy zdanie drugie	art. 23 ust. 6 akapit pierwszy
art. 23 ust. 3 akapit pierwszy zdanie trzecie	art. 23 ust. 6 akapit drugi
art. 23 ust. 3 akapit pierwszy zdanie czwarte	art. 23 ust. 6 akapit trzeci
art. 23 ust. 3 akapit drugi	art. 23 ust. 6 akapit czwarty
art. 23 ust. 3 akapit trzeci	art. 23 ust. 6 akapit piąty

Rozporządzenie (WE) nr 2026/97	Niniejsze rozporządzenie
art. 23 ust. 3 akapit czwarty	art. 23 ust. 7
art. 23 ust. 4	art. 23 ust. 8
art. 24 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie	art. 24 ust. 1 akapit pierwszy
art. 24 ust. 1 zdanie trzecie	art. 24 ust. 1 akapit drugi
art. 24 ust. 2 zdanie pierwsze	art. 24 ust. 2 akapit pierwszy
art. 24 ust. 2 zdanie drugie i trzecie	art. 24 ust. 2 akapit drugi
art. 24 ust. 3	art. 24 ust. 3
art. 24 ust. 4 zdanie pierwsze i drugie	art. 24 ust. 4 akapit pierwszy
art. 24 ust. 4 zdanie trzecie	art. 24 ust. 4 akapit drugi
art. 24 ust. 4 zdanie czwarte i piąte	art. 24 ust. 4 akapit trzeci
art. 24 ust. 5 zdanie pierwsze	art. 24 ust. 5 akapit pierwszy
art. 24 ust. 5 zdanie drugie	art. 24 ust. 5 akapit drugi
art. 24 ust. 5 zdanie trzecie i czwarte	art. 24 ust. 5 akapit trzeci
art. 24 ust. 6 i 7	art. 24 ust. 6 i 7
art. 25	art. 25
art. 26	art. 26
art. 27 ust. 1, 2 i 3	art. 27 ust. 1, 2 i 3
art. 27 ust. 4 zdanie pierwsze	art. 27 ust. 4 akapit pierwszy
art. 27 ust. 4 zdanie drugie	art. 27 ust. 4 akapit drugi
art. 28	art. 28
art. 29 ust. 1–5	art. 29 ust. 1–5
art. 29 ust. 6 zdanie pierwsze	art. 29 ust. 6 akapit pierwszy
art. 29 ust. 6 zdanie drugie	art. 29 ust. 6 akapit drugi
art. 30 ust. 1, 2 i 3	art. 30 ust. 1, 2 i 3
art. 30 ust. 4 zdanie pierwsze, drugie i trzecie	art. 30 ust. 4 akapit pierwszy
art. 30 ust. 4 zdanie końcowe	art. 30 ust. 4 akapit drugi
art. 30 ust. 5	art. 30 ust. 5
art. 31	art. 31
art. 32	art. 32
art. 33	art. 33
art. 34	—
—	art. 34
art. 35	art. 35
załączniki I–IV	załączniki I–IV
—	załącznik V
—	załącznik VI